

Felfedezés 11. Shoud - 2014. július

TIZENEGYEDIK SHOUD: „11. felfedezés”

ADAMUS üzenete Geoffrey Hoppe közvetítésével

2014. július 5-én éjjel került átadásra a Bíbor Körnek.
www.crimsoncircle.com.

FONTOS: Ez az információ valószínűleg nem neked szól, amennyiben nem vállalsz teljes felelősséget az életedért és a teremtéseidért.

ADAMUS: Vagyok, Aki Vagyok, a Szuverén Birodalom szenvedélyes Adamusa.

Üdvözöllek benneteket! Üdvözöllek titeket a Shaumbra szigeten, ahol belelazulhattok a megvilágosodásotokba!

Egy nap azt mondjátok majd nekem: „Adamus, miért nem mondtad el már akkor, rögtön Tóbiás távozása után - miért nem mondtad el már akkor, hogy egyszerűen csak belelazulhatsz a megvilágosodásomba? Miért hagytad, hogy keresztülmenjek ezen az egész poklon?” És erre majd azt válaszolom: Drága barátom, több alkalommal is elmondtam neked, hogy lazulj bele a megvilágosodásodba!

Ez természetes. Lényegében...nos, a könnyű nem a megfelelő szó. Ez természetes. (Adamus nevet) Meg fog történni. Éppen most is történik, miközben beszélünk. Lazulj bele a megvilágosodásodba!

Ma olyan dolgokról fogok beszélni, amik ennek látszólag ellentmondanak, pedig nem így van. Ez az egész nagyon is egybevágó.

Akkor most vegyünk egy mély lélegzetet és csak lazuljatok bele a megvilágosodásba! Á!

A FényTest megengedése

Múlt hónapban beszéltünk a FényTestről, ami minden Mester esszenciális része, amiben megtapasztalhatja ezt a nagyszerű dolgot, amit testet öltött Mesterlétnék nevezünk. Észrevettétek ebben az elmúlt egy hónapban vagy hetekben, hogy egyszerűen csak úgy érzed, hogy többször is le kell zuhanyoznod? Hogy az átlagosnál kicsit piszkosabbnak érzed magad? Hogy amikor vadonatúj ruhát veszel fel, akkor is úgy érzed, mintha nem lennél tiszta? Hm?

Megpróbálsz új ruhákat vásárolni, ahogy ezt a drága Linda teszi állandóan és ott állsz abban a próbafülkében. Bizonyos értelemben én is ott vagyok olyankor veled. Na nem azért, hogy kukucskáljak, de ott vagyok veled. (nevetés) És leveszed a ruhádat, amiben vásárolni mentél és elkezded felpróbálni azokat az új ruhákat, de valamiért nem érzed ezt helyesnek. Az új ruhák annyira nagyon tisztának tűnnek, te pedig nem érzed elég tisztának magad. Nos, ez csak a FényTest integráció része, mivel a régi fizikai tested elképesztő mennyiségű régi energiát enged el mostanság. És ez a pórusaidon, a bőrödön és minden részedon keresztül távozik el. Ha azt érzed, hogy kissé másmilyen érzést kelt benned a hajad, vagy a látásod vagy bármi egyéb, akkor ezek mindössze azok a pontok, ahol a FényTestbe való átmenet megtörténik.

Nincs semmi bajod. Nincs. Mindössze életek sorának régi energiáit engeded el, amiknek az

elengedésére készen állsz. Amiket készen állsz elengedni.

Tehát nyugodtan zuhanyozz többször, ha erre érzel indítást, de ami még fontosabb, csak vegyél egy mély lélegzetet és engedd be a FényTestedet!

És igen, beszélni fogunk.....Sandra? Alszol? Elfeledkeztél Adamusról? Kávé? Tejszínnel? (kisebb nevetés) Tudom, hogy magával ragad a megbeszélésünk, de...

Egy Mester memoárja

Drága barátaim, mostanában több új könyvet is írok és amelyek a legjobban fellelkesít köztük az az, ami mondhatni a ti tapasztalásaitokon alapszik - a veletek való saját tapasztalásaimon alapszik - aminek a címe: Egy Mester memoárja. Igen érdekes. Könnyed olvasmány lesz sok ember számára. Nem lesz valami hosszú könyv, de tele lesz érdekes és igen mélyenszántó történetekkel a veletek való munkámon alapulva.

Hadd meséljem el máris az egyik történetet belőle! És időnként máskor is szemezgetni fogok ezekből a történetekből a Shoudjaink és az összejöveteleink alkalmával. Akkor most kérem szépen lekapcsolni a világitást egy kicsikét, csak a megfelelő hangulat kedvéért. Ó, igen. Sokkal jobb.

Tehát: A Mester memoárja - történetek a Mesterről és a tanítványról.

Volt egy új tanítvány, aki alig pár hónapja érkezett a Misztérium Iskolába és végre alkalma nyílt arra, hogy személyesen is a Mester színe elé járuljon. Az új tanítvány hallott már történeteket arról, hogy milyen is volt a Mester elé járulni, tele szorongással vegyes izgatottsággal, tudva azt, hogy amikor elérkezik a Mesterrel való személyes találkozás ideje, az azt jelenti, hogy a tanítvány már elért egy bizonyos szintű vagy fokú megvilágosodást, vagy sikert - hogy a ti szavaitokkal éljek.

Szóval ezt az új tanítványt Henry-nek hívták - Henry Smith-nek. És elérkezett élete nagy napja, hiszen fiatal ember létére nagyon is benne volt a spiritualításban és a megvilágosodásban, de egy igen ártatlan vagy naiv értelemben. Tehát Henry számára elérkezett az idő, hogy a Mester elé járuljon. A Mester természetesen ott ücsörgött az ő székében, egy csésze kávéval a kezében. (nevetés, ahogy Adamus grimaszol, mert még nem érkezett meg a kávéja)

És Henry odaállt a Mester elé. Természetesen kissé ideges volt, de több volt benne az izgatottság, hiszen olyan lesz ez az egész - gondolta - mint amikor régen értékelték az iskolai teljesítményét. És most is erre számított, hogy a Mester majd értékeli, felméri az eddigi haladását. (Linda meghozza a kávékat és földig hajolva Adamus előtt adja át neki a közönség nagy nevetésére és tapsára - Adamus pedig belekortyol a kávéba) Megfelelő. Megfelelő.

Szóval....(nevet). Henry odaállt a Mester elé, aki ekkor éppen a kávéját iszogatta a székében. Henry azt kérdezte tőle: *„Mester, hogy állok? Eltelt egy pár hónap és én végig nagyon keményen dolgoztam és próbálkoztam és nagyon szorgalmasan iparkodtam itt, ebben a Misztérium Iskolában. Mester, mondd, hol tartok?”*

A Mester ekkor az ő mesteri módján hátradőlt, becsukta a szemét, majd így szólt: *„Tanítvány”* - mivel a Mester soha nem szólítja rendes nevén a tanítványt - *„Tanítvány, ezt nem nekem kell kiértékelnem, felmérnem vagy megítélnem.”*

Henry ettől persze kissé csalódott lett, mert igazán vágyott a Mester értékelésére. Henry tehát vett egy mély lélegzetet, összeszedte az energiáit és egy másik szögből közelítette meg újra ugyanezt: *„Mester! Mester! Megtennéd, hogy beszélsz a szellemi vezetőimmel és megkérdezed tőlük, hogy hogy állok?”*

A Mester vett egy mély lélegzetet és egy kevéske fogcsikorgatást követően ezt mondta: *„Tanítvány. neked nincsenek szellemi vezetőid. (kisebb nevetés) Korábban voltak szellemi vezetőid, akik sok-sok*

életen át veled voltak, de tanítvány, elunták ezt az egészséget és otthagytak téged.” Azt hittem, ez vicces. (nevetés) Hát, lehet mégsem lesz bestseller a könyvem! (még nagyobb nevetés) Henry kezdett nagyon elbátortalanodni és csalódottá válni, de Henry, akárcsak az összes tanítvány, nagyon elszánt volt. Minden tanítvány rendkívül elszánt, de esetenként annyira naivak tudnak lenni, annyira nagyon nem értik a dolgokat. Tehát Henry újra összeszedte magát, vett egy mély lélegzetet és megint nekiveselkedett: *„Ó, Mester, az arkangyalok vajon hogy látják az én haladásomat?”* (kisebb nevetés)

A Mester ekkor hosszasan üldögélt csukott szemmel és szinte alig észrevehetően csóválta a fejét, majd vett egy mély lélegzetet és így felelt: *„Tanítvány, az arkangyalok mind rettenetesen elfoglaltak, ugyanis rengeteg olyan ember van, akik arkangyalokat csatornáznak.* (nevetés) *Kivéve Raphaelt. Nem értjük miért nem akarja senki csatornázni Raphaelt!”*

LINDA: Ó!!!

ADAMUS: Semmiféle visszacsatolás nem érkezett az arkangyaloktól.

Henry ekkora már nagyon, de nagyon csalódott, elbátortalanodott és kétségbeesett volt. Úgy érezte, hogy valamiféle játszma zajlik itt és hogy vele játszmáznak. De mivel a tanítvány annyira elszánt, eltökélt és makacs volt, megint vett egy nagyon mély lélegzetet és azt mondta magában: *„Ez csak egy játszma, amit a Mester játszik velem. Biztosan azt akarja felmérni, hogy mennyire vagyok eltökélt. Újra megkérdem hát.”* Majd a következő kérdést tette fel: *„Mester, Isten mit gondol a haladásomról? Megtennéd, hogy megkérded erről Istent?”*

A Mester vett egy nagyon mély lélegzetet és azt mondta: *„Egy pillanat!”* - és belement egy transzszerű állapotba. Majd egy pár perc elteltével visszatért és így szólt: *„Hogy is hívnak?”* (kisebb nevetés) A tanítvány pedig így válaszolt: *„Henry. A nevem Henry.”* A Mester pedig ezt válaszolta: *„Adj egy percet!”*

És a Mester, aki persze csak színészkedett, várt egy kicsit, majd hirtelen visszajött, kinyitotta a szemét és egyenesen a tanítványra szegezve a tekintetét így szólt: *„Isten a létezésedről sem tud.”* (a közönség soraiban csend van, majd Adamus az értésükre adja, hogy ez vicces akart lenni - amire egy páran nevetni kezdenek)

A tanítvány elbátortalanodva, lehangoltan és kétségbeesetten távozott. Másnap reggel összepakolta az összes holmiját és otthagya a Misztérium Iskolát. Jelenleg egy ashramot működtet, ahol természetesen a hangon és a Szellemmel való kapcsolatfelvételen dolgoznak. (kisebb nevetés)

A tanítvánnyal történő találkozást követően a Mester a Testet öltött Mesterek Klubjában töltötte az estét, ahol egy pár Mester azt kérdezte tőle: *„Na, hogy ment a dolog Henry-vel, a tanítvánnyal?”* A Mester pedig így felelt: *„Nem jól, legalábbis most nem jól. Egyáltalán nem jól. A tanítvány még mindig nem ismeri fel a megvilágosodás egyik legalapvetőbb elvét.”*

Valamelyik Mester erre azt kérdezte: *„Nos, pontosan mit is értesz ezen?”* És a nagyon bölcs rangidős Mester azt felelte a többinek: *„Mert amikor az ember nem ismeri fel önmagát, akkor a Szellem sem ismeri fel őt.”*

Ez az együttérzés létező legnagyobb ajándéka, amit a Szellem csak felkínálhat. Hm. Hm. Hm.

Amikor nem ismered fel a saját létezésedet, amikor más emberekre támaszkodsz és tőlük várod, hogy értékeljenek, becsüljenek fel, mérjenek fel téged, a haladásodat, hogy megtudd, hogy jól vagy rosszul teszed a dolgod, amikor nem a saját szemedden keresztül látod magad és nem a saját füleden keresztül hallod magad, akkor a Szellem sem ismer fel téged. A Szellem a létezésedről sem tud egészen addig a pillanatig, amíg te nem tudsz a saját létezésedről, értitek?

Tehát ez volt az Egy Mester memoárja című könyvem egyik fejezete - és a könyv némiképpen igaz történetekből áll, a Shaumbrával való tapasztalásaimon alapulva.

LINDA: Óóóó!!! (kisebb nevetés és taps)

ADAMUS: Ezek nem azok a fajta történetek, amiken az emberek ujjonganak az örömtől és tapsolnak. De az a céloom ezekkel a történetekkel, hogy végre eljussatok a megértésig: „*Hmmm. Hmmm. Most már értem!*”

Oké és azt nem tudjuk, hogy a könyv mikor kerül kiadásra, de biztos vagyok benne, hogy érdekes lesz.

Kvíz játék

Elérkezett a kvíz játék ideje. Ez valami olyasmi, amit a pillanat ihlet meg és Linda szalad a mikrofonnal a közönséghez. A lényege az, hogy megnézzük, hogy álltok és hogy lássuk miféle válaszokkal álltok elő.

Tehát a mi kvíz játékunk témája - amit a pillanat szült - a valóság kontra észlelés.

LINDA: Óóó!!!

1. kérdés - valóság kontra észlelés

ADAMUS: Ó, ó! Ez érdekes - valóság kontra észlelés. Akkor Linda állj készen a mikrofonnal! Sétálgass, miközben felteszem a kérdést. (kisebb nevetés)

Valóság vagy észlelés az, hogy a bolygó lakosainak kevesebb, mint 5 %-a kontrollálja a vagyont, a javak 95 %-át? Ez valóság vagy észlelés? Hogy a bolygón lévő anyagi javak legnagyobb részét a lakosság 5 %-a kontrollálja. Igen vagy nem? Valóság vagy észlelés?

KAREN: (nő) Valóság.

ADAMUS: Lennél szíves felállni? Igen.

KAREN: Valóság.

ADAMUS: Valóság. Miért mondod ezt? Mire alapozod?

KAREN: A saját tapasztalatomra.

ADAMUS: A saját tapasztalatodra. Oké. Jó. Jó válasz. És Linda most szól, hogy mindenki legyen szíves a szája elé tartani a mikrofont!

KAREN: Oké.

ADAMUS: Jó. Oké. És ez nem rossz vagy jó. A lényeg az, hogy ez a valóság vagy egy észlelés?

És ez valóban egy észlelés. Észlelés. A tény valóban az, hogy emberek, családok vagy kormányok - inkább üzletek - egy nagyon kis része uralja a bolygó anyagi dolgainak túlnyomó részét. Ugyanakkor pedig ez egy észlelés. Azért csak egy észlelés, mert annak ellenére, hogy mondjuk valakinek látszólag rengeteg sok pénze van - mondjuk a világ összes pénzének a 20%-a az övé - ez nem jelenti azt, hogy te ne élhetnél bőségben, gazdagságban. Mert ezen a bolygón nincs határa vagy korlátja a jólétnek vagy gazdagságnak, legyen szó akár pénzügyi dolgokról, természeti forrásokról vagy tiszta energiáról. Ez nincs lekorlátozva.

De van egy olyan észlelés, hogy mivel bizonyos emberek kezében van az egész, ők kontrollálják ezt, így mások nem rendelkezhetnek vele. Van egy olyan észlelés, hogy a bolygó anyagi bősége le van korlátozva és ez az észlelés elakasztja, korlátozza az embereket - óvatosan használok itt a kontroll szót - hogy ez az 5%, vagy még ennél is kevesebb kontrollálja ezt az egészet.

Mert nem kontrollálnak ők semmit. Hanem rendelkeznek vele. Birtokolják azt. Ők rendelkeznek

vele, míg mások nem. Semmi sem állítja azt, hogy te magad nem rendelkezhetsz vele, nem rendelkezhetsz vele, nem rendelkezhetsz vele. Az égvilágon semmi sem állítja ezt. Mert teljesen mindegy, hogy mennyire szeretnék kontrollálni a százalék pontjaikat, a dollárjaikat vagy az euroikat a bankban, ez nem megy nekik. Nem megy.

Tehát, drága barátaim, a valóság az, legalábbis jelenleg, hogy vannak egy kevesen, akiknek sokkal több van, mint másoknak. De semmi sem állítja azt, hogy kivétel nélkül mindannyian ne rendelkezhetnétek pontosan azzal, amit választottatok, jobban mondva azzal, amit megengedtek magatoknak.

Tehát valóság kontra észlelés. Á, jó!

Következő. Következő kérdés. Észak-Amerikában és Európában nagyobb-e a szennyezettség, mint 15 évvel ezelőtt? Valóság vagy észlelés?

DAVE: Igen.

ADAMUS: Igen. Mire alapozva?

DAVE: A tudományos tényekre.

ADAMUS: Jó. Az észlelésre alapozva. Abszolút kevesebb a szennyezettség, mint az elmúlt 15 évben. Észak-Amerikát és Európát kérdeztem. Nagyon sok új technológia van, ami csökkenti a kibocsátás mennyiségét. Sokkal nagyobb figyelem övezi a környezetet a víz és a levegő állásponyjából. Sőt, sokkal több az ember, a jármű és a gép, mint korábban bármikor, a szennyezettség szintje mégis lefelé megy.

De ez nem igaz globális mértékben, mert vannak....

DAVE: Például Kínában, Indiában.

ADAMUS: ...olyan országok, amik jelentősen növelik a szennyezettséget. De a kérdésem kifejezetten Észak-Amerikára és Európára vonatkozott.

Tehát a valóság az, hogy nem növekedett a szennyezettség, de az észlelés általában, amikor felteszem ezt a kérdést az, hogy az emberek azt mondják: „*Igen, igen, rosszabbodik a helyzet.*”

Azért beszélek erről, mert ez az észlelés dolog úgy működik, hogy kijelentesz valamit, anélkül, hogy igazán ismernéd az erre vonatkozó tényeket - sajnálom, hogy ezt kell mondjam - és közben meg abban is hisztek, hogy ezek a gonosz és szörnyűséges dolgok történnek, anélkül, hogy tényleg ránéznél arra, ami igazán történik. És ezzel egy időben pedig, óriási nagy érdeklődés övezi a környezetszennyezés témakörét, mert mindannyian felismeritek, hogy ezen a bolygón hat milliárdan éltek és a bolygó nem bír el tíz milliárd embernél többet, ti pedig rohamsebességgel közeledtek ehhez határszámhoz. Ezért nagyobb figyelem fordul a talaj, a víz, a levegő és az állati birodalmak felé. Ugyanakkor viszont ez egyben hatalmas méretű kontroll és manipuláció tárgya is.

Ez egy termékeny táptalajnak bizonyul azok számra, akik kontrollálnak, anélkül, hogy igazából bármit is tudnának erről a témáról - és persze itt most nem rád utalok Dave, hanem a környezetvédelmi fanatistákra - akik olyan számokat és információkat használnak, amik nem igazak. Ez egyfajta kontroll. És ez csak még egy olyan dolog, amit hozzáadok a hipnózis és tömeges kontroll listámhoz.

Lényegében ez egyre javuló tendenciát mutat sok helyen, más helyeken pedig sok még a tennivaló. Saját maguknak ártanak, a saját népüknek és tényleg nincs ott semmiféle tudatosság. De kifejezetten Észak-Amerikában és Európában ott van a tudatosság és ez az, ami megváltoztatja a dolgokat. Talán nem elég gyorsan, nem olyan gyorsan, mint ahogy azt szeretnétek. Talán még mindig vannak olyanok, akik nincsenek tudatában ennek a bolygónak, ennek a testnek, amin éltek, de ez is közeledik. Ezzel egy időben pedig legyetek tudatában az észleléseiteknek - hogy mi valódi

és igaz és mi nem, mi a kontroll, mi a hipnózis és mi nem az. Jó.

A következő kérdés így szól ugyanezen az elven haladva: Több vagy kevesebb manapság a bűncselekmények száma, mint 15 évvel ezelőtt a főbb bűncselekmény kategóriákban? Több vagy kevesebb?

DAVID McMaster: (kicsi szünet után) Nos, nem szeretném, ha kiküldenél a WC-be! (nevetés)

ADAMUS: Pedig bármikor szabadon kimehetsz. (Adamus nevet)

DAVID: Úgy érzékelem, hogy kevesebb.

ADAMUS: Kevesebb. És van valami konkrét okod rá, hogy ezt mondd?

DAVID: Igen. Egyre növekszik a Földön a tudatosság, különösen azóta, amióta a Shaumbra beindult az elmúlt 15 évben.

ADAMUS: Ez az! Ez az! Igen. Köszönöm. (a közönség tapsol) Néha úgy érzitek, mintha növekedett volna a bűncselekmények száma, de ez amiatt van, hogy ott az internet, meg a hírek, a híradó és a blogok - na meg ez az elképesztően gyors kommunikáció. De azokban az országokban, amiket ti fejlettebb országoknak hívtok, lényegében kevesebb a bűnesetek száma, mint az elmúlt 15 évben. Igazad van.

Más helyeken - és ismételten elmondom, hogy a bűntények még mindig uralkodnak, de a tudatosság - a tudatosság lesz az, ami ezt egy jobb egyensúlyba fogja hozni.

Miközben ezeket a szavakat mondom, kevesebb a statisztikai bűntények száma a legtöbb helyen, mint 15 évvel ezelőtt. Ugyanakkor viszont megnőtt a potenciál az úgynevezett katasztrófa bűntények elkövetésére, amik alatt a terrorista típusú támadásokat értem. Azokat hívjátok terroristáknak, akik nem törődnek mások életével, nem tartják azt tiszteletben és akik sok embert képesek meggyilkolni a saját személyes okaikból kifolyólag - és az ilyen bűntényeknek megnőtt a potenciálja, sokkal jobban, mint eddig bármikor, aminek az oka a fejlett technológia és a saját eltökéltségük.

Vagyis létezik egyfajta állandó félelem felhő, ami ott lebeg különösen felettetek, akik személyesen itt vagytok és akik most online néztek minket, mert ti ezt képesek vagytok érezni, érzékelni. Szinte azt az érzést kelti, hogy: „*Mikor történik valami rossz? Mikor fog a negatív oldal felbukkanni?*” És ezt az egészet a gyomorszájatoknál érzitek, illetve néha a szív vagy torok területen. „*Mi fog történni?*”

Nehéz így élni, hogy folyton azon aggódsz, hogy mi fog történni és arra kérlek, hogy egyszerűen csak vegyél egy mély lélegzetet és éld a saját életed a tőled telhető legjobban, a lehető legtudatosabban. És meg se próbáld megállítani azokat, akiknek politikai, vallási vagy pénzügyi érdekből elvárásaik vannak. Hanem a legmagasabb szintű testet öltött Mesterlétkben éld az életed! Ez fogja elhozni a legnagyobb változást ezen a bolygón. Ez fog hozzáadódni a tudatossághoz, ami oly sok helyen hiányzik.

Már sokszor elmondtam, hogy a legnagyobb dolog, amit ezért a bolygóért megtehetsz, lényegében amit ezért az univerzumért megtehetsz, sőt, amit az egész teremtésért megtehetsz, az az, hogy legyél az a Mester, aki tényleg, igazából vagy!

Akkor erre most vegyünk egy mély lélegzetet!

Folytathatnánk még ezeket a kérdéseket a végtelenségig, de a lényeg itt a valóság és az észlelés. Olyan sok észlelés, nézőpont létezik. És amikor tényleg elkezdesz ezekbe belenézni, akkor láthatod, hogy ezek az észlelések vagy nézőpontok nem mindig fedik a valóságot. De akár azt is ki lehet jelenti, hogy minden, legyen szó bármiről is - észlelés vagy nézőpont kérdése.

És akkor most arra kérlek, hogy nézd meg a saját észleléseidet vagy álláspontodat - a világról, a

világban elfoglalt helyedről, a megvilágosodásodról alkotott elképzeléseidről és arról az elképzelésedről, hogy szerinted mi kell ahhoz, hogy megengedd a megvilágosodásodat, a testet öltött megvilágosodásodat. Még mindig sok olyan elképzelésed van, hogy ezért keményen meg kell dolgoznod, vagy meg kell érte szenvedned, mert ez annyira belerögzült abba az apró kis szobába, ami szinte egy icipici szekrényke az emberi tudat házában. Egy apró kis szekrényke ez, ami jól el van rejtve és aminek az oldal ajtaján a „megvilágosodás” szó szinte alig olvasható. És abban az apró kis tároló egységben található a megvilágosodás vagy a tudatosság alapja. És ez nagyon közel van egy sokkal nagyobb szobához, amit vallásnak hívnak és egy másik nagy szobához is, amit pedig filozófiának hívnak. De ennek az icike-picike kis szekrénynek az oldalán található a megvilágosodás tudatossága, hogy az mit is jelent.

Korábban játszottuk ezt a játékot az összejöveteleink és a tanfolyamaink során, ahol is feltettem a kérdést: „*Mi a megvilágosodás?*” És miután éveken keresztül feltettem ezt a kérdést, felhagytam ennek megkérdezésével, mert igazából nem kaptam jó válaszokat. Nem....szóval rossz válaszokat kaptam, de nagyon kevés volt köztük a jó válasz. És lényegében a helyes válasz az, hogy ez egy érzés. A megvilágosodást ugyanis nem lehet meghatározni. A megvilágosodás eredményét meg lehet határozni, amit az emberi részeddel felfogsz - ami egy jobb élet, egy egészségesebb test, több boldogság, bár a boldogság tényleg egy nagyon rossz észlelés vagy nézőpont. Mesélhetnék nektek egy pár furá dolgot a boldogságról.

De ez az egész megvilágosodás egyben észlelés, nézőpont dolga is, amik azokat az elképzeléseidet jelentik, hogy szerinted neked ezért mit kell megtenned. Ebben a jól eldugott apró kis szekrénykében van az a kevés ismert Mester, akik elérték a megvilágosodást. De az ő történetük nem túl jó. Tele van szenvedéssel. Tele van nehézségekkel, sok-sok magánnyal, rengeteg szorongással és a végén pedig egy teljes összeomlással vagy halállal. Hát ez az észlelés vagy nézőpont bizony nem a legjobb.

Arra kérlek benneteket, hogy nézzétek meg a megvilágosodás valóságát és az ezzel kapcsolatos észleléseiteket vagy elképzeléseiteket! Arra kérlek benneteket, hogy ezt követően pedig nézzétek meg, hogy milyen érzéseitek van a megvilágosodással kapcsolatban. EZ az a dolog, ami mindennél fontosabb volt a legtöbb életetekben. A létező legfontosabb dolog ez, hisz ez volt az oka annak, hogy eljöttél ide, erre a bolygóra. De mégis még mindig egy furá elképzelésed vagy észlelésed van erről a dolgról - hogy mennyire keményen meg kell ezért dolgoznod és az összes létező filozófiai, vallási és spirituális dolgot tanulmányoznod kell ahhoz, hogy megvilágosodj és ott van annak erős érzése - a beteljesületlenség érzése, az elégedetlenség érzése, vagy egyszerűen csak az, hogy nem tudod a válaszokat és hogy még valami mindig nem stimmel és még mindig van valami, amit nem értettél meg, amire még nem jöttél rá.

Sokan úgy tértek esténként aludni, hogy közben ezt mondogatjátok: „*Még mindig van valami, amit nem értek.*” Mintha csak ez valami teszt lenne, vagy egy útvesztő, amin keresztül kellene vergődnötök. Még mindig ilyeneket mondtok magatoknak: „*Mi az? Mi az? Még mindig nem vagyok ott teljesen.*” Vannak olyan napjaid is, amikor úgy érzed, szert tettél egy kis haladásra, hogy így fogalmazzak, de a legtöbbször csak ezt kérdeztet: „*Mi az, amit nem csinálok jól?*”

Azt nem csinálsz jól, hogy gondolkozol a megvilágosodásról - a megvilágosodásról alkotott észlelésedről vagy elképzelésedről, hogy mi az, amit meg kell tenned és hogy milyen lesz a megvilágosodott életed.

Drága barátaim, tényleg semmit nem kell érte tennetek, mindössze a megengedéseitek szükséges hozzá. Ugyanakkor viszont talán ez a létező legnehezebb dolog, amit egy ember valaha is megtehet, mert nagyon hajlamosak vagytok azt mondani: „*Egyfolytában dolgoznom kell valamin, muszáj tennem érte valamit, mint például meditálni, vagy kántálni, vagy mindenféle olajokkal kengetnem magam, vagy bármi mást tenni.*” Az emberi tudatosságnak van egy része, ami egyszerűen képtelen elfogadni azt a tény, hogy egyszerűen csak megengedheted a megvilágosodást. Nem kell azt

erőltetned. Nem kell rajta dolgoznod. Ez nem egy hatalmi játszma - egyáltalán nem az.

Nem kell azt erőltetned, nem kell vele birkóznod. Ez nem valami olyan dolog, amit a démonok, vagy a sötétség, vagy akár maga a Sátán visszatartana tőled. A sötétség, a te sötétséged igazából abban reménykedik, hogy meg fogod ezt engedni, mert ez fogja felszabadítani azt a sötétséget. Ez fogja felszabadítani azt a szenvedést és azt a benned lévő mély sebet.

Tehát a megvilágosodás valósága és a róla alkotott észlelések, elképzelések. Ahogy ezt a Felemelkedett Mesterek mondanák: „*A megvilágosodás észlelése, a róla alkotott elképzelések igen csak távol állnak a valódi megvilágosodástól*” - ezzel szemben a megvilágosodás valósága nagyon-nagyon közel van, itt és most van.

Oké, akkor vegyünk egy mély lélegzetet! Lépünk tovább!

2. kérdés - Mit fedeztél fel?

Ez az utolsó közvetítés a Felfedezés Sorozatban. Így hát a mai nap kérdése, ennek a sorozatnak a kérdése, az elmúlt tizenegy csatornázás kérdése az, hogy mit fedeztél fel? És Linda megint körbeviszi a mikrofont. És szükségem lesz a táblára, ha megtennéd! Mit fedeztél fel? És Linda, bárkit felszólíthatsz.

Itt volt ez a Felfedezés Sorozat és bizonyos értelemben ti adtátok neki ezt a címet, nem én. Mit fedeztél fel? És bármit mondhatsz, szomorút, örömtelit, jót, rosszat - ez nem számít. De mit fedeztél fel saját magadról? Köszönöm uraim! (mondja Larry-nek és Sart-nak, akik odavitték a táblát) Carol Merill (egy játék házigazdája) és az ő segítői. Jó. Igen.

Edith, te mit fedeztél fel?

EDITH: Nagyon sok kitűnő emlékeztetőt kaptam arról, hogy Vagyok, Aki Vagyok és hogy Létezem és hogy egy kreatív nagyszerű Mester vagyok.

ADAMUS: Jól hangzik. De mit jelent ez? (kisebb nevetések) Hozzuk ezt le azon a tölcserén! Pároljuk ezt le és mindezt kevesebb, mint tíz szóban tedd meg! Mit fedeztél fel?

EDITH: Nos, voltak emlékeztetőim. Már egy örökkévalóság óta ezen dolgozunk.

ADAMUS: Igen. Igen, ez így van! (nevetés) Ó, igen! Honnan jött ez az emlékeztető?

EDITH: Tőled. (még nagyobb nevetés)

ADAMUS: Tőled jött?

EDITH: Igen.

ADAMUS: Történt veled olyan, hogy felébredtél az éjszaka kellős közepén és azt mondtad volna: „*Végre megértettem!*”

EDITH: Nem, nagyon jól alszom éjjelente.

ADAMUS: Oké. (nevetés) Akkor próbáljuk meg egy másik megközelítésből! Volt valaha olyanban részed, hogy miközben vezetsz napközben és egyszerre csak rád tör a felismerés: „*Értem már! Vagyok, Aki Vagyok!*”

EDITH: Nos, ezt már eddig is tudtam.

ADAMUS: Ó, oké. Jó. És mit fedeztél fel ennek a megéléséről az idén?

EDITH: (sóhajt egyet) Túl sok mindent ahhoz, hogy ezt mind el tudjam itt mondani.

ADAMUS: Oké. (Adamus nevet) Egy dolgot azért mondanál?

EDITH: Nos...hát... (szünetet tart)

ADAMUS: Légy óvatos! Benne leszel az Egy Mester memoárja c. könyvemben. (Adamus nevet) Edith, te egy ikon, egy példakép vagy!

EDITH: Olyan vagyok, mint David. Én sem akarom, hogy számúzz a WC-be.

ADAMUS: Igen. De ha akarsz, én is megyek veled. (Adamus és a közönség nevet) Edith, te egy ikon, egy példakép vagy. Igen.

EDITH: Egyszerűen csak jó emlékeztetőket kaptam.....mert...ö.....nem tudom mit mondjak, mert ugye azt nem mondhatom, hogy „nem tudom.” És akkor csak....

ADAMUS: Nagyon rezeg itt a léc, eléggé a borotva élen táncolsz. (nevetés)

EDITH: Ez hoz.....

ADAMUS: Rezeg a léc.

EDITH: Örömet hozott.

ADAMUS: Örömet. Köszönöm. Már majdnem kimondtam, hogy mindegy mit mondasz, csak mondj már valamit. (még nagyobb nevetés) És ez egy nagyon is igaz állítást. A Mester - amikor a Mesternek kétségei vannak, amikor képtelen gondolkozni - akkor találj ki valamit. Bármit. Mondj bármit. Öröm. Ez tetszik. Köszönöm.

És jó érzés volt kimondani az öröm szót?

EDITH: Igen. Igen!

ADAMUS: És felfedeztél bármiféle örömet az idén?

EDITH: Nagyon sokat.

ADAMUS: Köszönöm. Látod mennyire könnyű ez? Két szó. Sok öröm. Rendben. (sóhajt egyet és írni kezd a táblán) „Sok öröm. (sok beszéd)” Oké. (nevetés) Benne vagy a könyvemben, bár megváltoztattam a neveket, igen. De a tiédet nem. (Adamus nevet)

Jó. Mit fedeztél fel az idén?

SHAUMBRA 1 (nő): Szia. A Lelkemet fedeztem fel.

ADAMUS: Óóó!!! És hol találtad meg?

SHAUMBRA 1: Ha-ha-ha! Elkezdtem vele összekapcsolódni, majd egy nap váratlanul felismertem és megláttam, hogy egész életemben aludtam....

ADAMUS: Ó, igen.

SHAUMBRA: És úgy éreztem magam, mint aki felébredt ebből az alvásból.

ADAMUS: Mindkét dolog igaz.

SHAUMBRA 1: És tudod elkezdtem érzékelni az életet.

ADAMUS: És milyen nyelven beszél hozzád a Lelked? Spanyolul vagy franciául?

SHAUMBRA 1: (nevet) Nem.

ADAMUS: Mert tudod a legtöbb Lélek franciául beszél....tudod, ebben egy kissé részrehajló vagyok.

SHAUMBRA 1: Ez sokkal inkább egy érzés.

ADAMUS: Egy érzés.

SHAUMBRA 1: Egy érzékelés.

ADAMUS: Jó. Igen.

SHAUMBRA 1: Sokkal inkább egy tudás.

ADAMUS: Igen, igen.

SHAUMBRA 1: És aztán olyan volt az egész, mintha belélegezném a Lelkemet a testembe egyre jobban és jobban és érzem, hogy kezdem integrálni és tényleg nagyon izgatott vagyok. Végre azt érzem, hogy látom a fényt az alagút végén és lehetséges, hogy még ebben az életemben megvilágosodom.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA: És tudod, hogy mi volt az....

ADAMUS: És mi tart vissza tőle? Azt mondod, hogy látod a fényt az alagút végén, de tudod mi a helyzet?

SHAUMBRA 1: Mi?

ADAMUS: Hát az, hogy nos, ez nem egy vonat....lehet van még egy másik alagút is és utána még egy másik. Lehet, hogy ez a fény csak valami utcai világításszerű fény.

SHAUMBRA 1: Nem hinném.

ADAMUS: Biztos vagy benne?

SHAUMBRA 1: Ó, igen! (nevet)

ADAMUS: Csak mert....nem mentünk már át ezen....nem mentél már át ezen korábban? Amikor ott van az sok fény az alagút végén, ami közeledik ugyan, de....

SHAUMBRA 1: Nem, ezen még soha nem mentem át.

ADAMUS: Oké. Tetszik amit mondasz, szeretem ezt a szenvedélyt. Te - bbrgg! - megállítottál.

SHAUMBRA 1: Igen.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 1: És tudod, most akkor tényleg meg akarom itt ragadni ezt az alkalmat arra, hogy ezt megköszönjem neked, mert....

ADAMUS: Ó, én alig tettem valamit.

SHAUMBRA 1: Nem, nagyon is sokat tettél! Tényleg! Keresztülvezettél ezen engem és ezt köszönöm neked, kezdek....

ADAMUS: Á, dehogy! Az egészet te csináltad. (Nevetés, mert Adamus szerénykedik)

SHAUMBRA 1: Tehát és csak....

ADAMUS: Nem, ezt az egészet teljes egészében te csináltad.

SHAUMBRA 1: Nem. Nem csak én.

ADAMUS: Nem fogadhatok el semmiféle elismerést ezért.

SHAUMBRA 1: Pedig ez a helyzet a többi Shaumbrával is.

ADAMUS: Díjat, kitüntetést neki! (Adamus úgy tesz, mintha adna magának egy díjat - nevetés)

SHAUMBRA 1: Tehát sokak nevében mondom ezt és...

ADAMUS: Ó, ez rendben van. Nem kell többet mondanod. (még nagyobb nevetés)

SHAUMBRA 1: Ahogy akarod.

ADAMUS: Na jó - Adamus. (felírja a táblára: - Adamus - a közönség pedig tapsol)

SHAUMBRA 1: (nevetve) Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm.

SHAUMBRA 1: Kaphatok egy ölelést?

ADAMUS: Hát persze! Valami mást?

SHAUMBRA 1: Ó!

ADAMUS: Egy csókot. Egy csókot. (megölelik egymást) Köszönöm. Jó. Nekünk muszáj....egy Mester nevet. Muszáj nevetnie. Muszáj nevetnie. Jó.

Következő. Ugyanez a kérdés. Mit fedeztél fel ebben az évben? Jót, rosszat, csúnyát, bármit. Mit fedeztél fel?

SUE: El szeretném mesélni a ma reggeli történetemet a tükörrel. Belenéztem a tükörbe és egy részem azt mondta: „*Én is olyan rock sztár akarok lenni, mint Edith!*” (nagy nevetés)

ADAMUS: Igen!

SUE: Érted. (nevetés és némi taps)

ADAMUS: Nézd csak mit teremtettél magadnak Edith! Látod, emberek a világ minden tájáról néznek téged és szeretnek téged. Most ezt nagyon komolyan mondom. Szeretnek téged, mert oly sok mindenkit képviselsz, sok mindenki kérdését és veszélyét képviseled és ezzel együtt az áttöréseket is képviseled és azt a csodálatos ártatlanságot is ezzel a felébredéssel. Látják mi mindenben mentél keresztül és látják az áttöréseidet is. Tehát tényleg, te egy igazi ikon, példakép és egy rock sztár vagy! Igen. (még több taps)

SUE: És erre azt a választ kaptam, hogy Én Vagyok.

ADAMUS: Én Vagyok.

SUE: Én Vagyok.

ADAMUS: Igen.

SUE: Én Vagyok.

ADAMUS: Jó.

SUE: És olyan, mintha....

ADAMUS: És igazán átérezted ezt az idén?

SUE: Igen, igen. És nevettem, mert ez olyan volt, hogy igen, értem!

ADAMUS: Igen. Jó.

SUE: Értem.

ADAMUS: Mert van ez a Vagyok, Aki Vagyok. (Érzelemmentesen mondja)

SUE: Ó, nem!

ADAMUS: És van az *Én Vagyok!!!* És akkor olyan szavakat akarsz mondani, de nem azért mert csúnyák, hanem mert: *Bassza meg!* (nevetés) *Miért nem mondták el ezt korábban?! Én Vagyok!* - Majd hirtelen ez az egész felvétel szuperszónikus sebességgel játszódik le az agyadban és a testedben. És azt mondd: „*Emlékszem, amikor Adamus rám szállt, hogy a saját hangomon beszéljek és mondjam, hogy: Azt parancsolom, hogy szolgálj engem! Akkoriban ezt rettenetesen*

ostobának éreztem, de most már értem! És emlékszem, amikor Adamus azt mondta: Létezem! És, hát erről is azt gondoltam, hogy ez a létező leghülyébb dolog. A kutyám is létezik. Mire fel mondjam ezt, hogy „Létezem”? De most már értem!!!”

SUE: Létezem!

ADAMUS: „Értem már!”

SUE: Igen.

ADAMUS: Igen.

SUE: És olyan jó kiabálni a kocsiban! (több nevetés)

ADAMUS: Igen, az. Az. Kitűnő! Oké. Még kettőt kérek! Mit fedeztél fel ebben az évben?

KERRI: Azt fedeztem fel....felfedeztem, hogy én igenis számítok, hogy szerethetem magam és hogy saját magamon kívül semmire sincs szükségem.

ADAMUS: Maaakyoo!!!!

KERRI: Micsoda????!!!

ADAMUS: Makyo.

KERRI: Nos, még mindig jobb, mint a „nem tudom.” (nevetés) Legalább mondtam valamit! (nevetés és némi taps)

ADAMUS: Azt fedezted fel, hogyan kerül ki a kérdéseimet. És ez jó.

KERRI: Én, én, ó.....

ADAMUS: Tehát (és elkezd a táblára írni) Adamus kétszer. Kétszer. Ezt fedezted fel. Nagyszerű és ez egy teljesítmény.

KERRI: Mi itt a teljesítmény?

ADAMUS: Az, hogy megkerülsz engem. Ahelyett, hogy azt mondanád, hogy „nem tudom” és a toalettre kellene menned.

KERRI: Olyan többet nem lesz. Túl sok szart kaptam érte a hölgyektől.

ADAMUS: Igen.

KERRI: Csalódtak bennem.

ADAMUS: Nem szándékosan, de igen. (nevetés) Igen. Jó. Tehát felfedezted, hogy legalább....

KERRI: Legalább.

ADAMUS:milyen szembeszállni a Mesterrel. Te is szerepelsz a könyvemben.

KERRI: Ó, tényleg?

ADAMUS: Igen, igen.

KERRI: Én vagyok a kedvenced, ugye?

ADAMUS: Igen. Ó, én nem mondtam ilyet! (nevetés)

KERRI: Ez hazugság. Ne hazudj!

ADAMUS: Te vettél rá, hogy ezt mondjam.

KERRI: Igen, igen.

ADAMUS: Megértetted milyen szembekerülni a Mesterrel.

KERRI: A pokolba is, igen!

ADAMUS: Igen és ezért...

KERRI: Itt állok előtted.

ADAMUS: Ezért magaddal is szembe mersz állni.

KERRI: Igen.

ADAMUS: Igen. Lehetek nagyon őszinte veled?

KERRI: Ó igen, hát persze.

ADAMUS: Ó, Istenem! Miért nem mondott egyszerűen csak nemet?

Megtanultad - és még most is tanulsz, gyakorolsz, de megtanultad, milyen szembeszállni azzal az engedetlen, hözöngő kislánnyal....

KERRI: (suttogva) Ó, baszd meg! Oké, de igen, köszönöm.

ADAMUS: Aki ott van benned. És megtanultad, hogy ne engedd, hogy az az aspektusod irányítsa az életedet, téged....

KERRI: Megmondtam már neki, hogy kussoljon, miközben idejöttem, mondtam neki.

ADAMUS: Nyugodtan kimondhatod hangosan.

KERRI: Kussoljál már el végre baszd meg!

ADAMUS: Köszönöm.

KERRI: Ez nem az enyém.

ADAMUS: Nem, de...

KERRI: Igaz?

ADAMUS: De ez kellett ahhoz, hogy végre azt mondd: „*Elég volt! Én Vagyok!*” - és nem hagynod, hogy az a kis elkényeztetett, engedetlen, hözöngő és nagyon megbántott kislány irányítsa az életedet.

KERRI: Oké. Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm. (kisebb taps) De nem jó érzés....

KERRI: Igen!

ADAMUS: kimondani....

KERRI: Tudtam, hogy én vagyok az a kis elkényeztetett kislány. Nem...

ADAMUS: Nem, nem, nem, nem! Állj meg! Nem az vagy.

KERRI: Többé már nem.

ADAMUS: Helyes.

KERRI: Tudtam.

ADAMUS: Ez az aspektus irányította az életedet. És az az elkényeztetett, hözöngő kislány valójában rettenetesen félt az élettől és attól, hogy vajon mit tartogat számára a következő pillanat. Félt egyedül lenni, mégis mindig nyomorultul érezte magát mások társaságában.

KERRI: Jézus Krisztus, ne hagyd abba! Csak mondd ki mindent, tudod. (nevetés)

ADAMUS: Jézus ma valahol máshol van. Valami más dologgal van elfoglalva. Csak ketten

vagyunk - te és én.

De mekkora felfedezés végre kimondani: „*Nincs szükségem erre többé!*” És drága barátaim, nem a többi ember örjít meg titeket. Hanem te magad. Nem a családtagok vagy a barátok. Hanem te - mert te vagy az, aki megörjíted magad.

Először is kell egy bizonyos tisztánlátás ahhoz, hogy felismerd, hogy ez a „te” bizony sok-sok dologból áll össze. Rengeteg sok aspektusod van és ez a „te” nem csak ebből a ködös, elég sok különböző zűrzavaros érzelemből, érzésből, gondolatból és irányultságból áll. Hogy önmagadnak sok különböző része vagy sugara van, de ne hagyd, hogy az a rész vagy az a sugár, amelyik történetesen diszfunkcionális - szóval ne hagyd, hogy önmagadnak ez a diszfunkcionális része irányítsa az életedet. És csak amikor erre rájössz, amikor ezt felismered, onnantól kezdve fogod tudni te irányítani az életedet, akármiről is legyen szó.

Elképesztő eltökéltség, hatalmas vezérlő erő és makacsság van benned és végre te kezded ezt használni, ahelyett, hogy hagynád, hogy ez az aspektusod használja. És ez az a pont, amikor az életedben a dolgok kezdenek megváltozni drága barátom. Mondhatsz ilyeneket, hogy mondjuk nem az életed szenvedélyét éled, nem azt éled, amit tényleg meg akarsz tenni azokkal az emberekkel, akikkel meg akarod azt tenni, azzal a bőség szinttel, amit akarsz, de ez addig nem működik, amíg hagyod, hogy az a kislány irányítsa a dolgokat. Elég volt!

KERRI: Tudod hány nő fogja most azt gondolni erről, hogy: „*Na végre megmondta ennek a nőnek, amit én is meg akartam már neki mondani!*”?

ADAMUS: (nevetve) Nos, a férfiak is! (nevetés)

KERRI: Igen, pontosan! Végre!

ADAMUS: De a férfiak kicsit jobban, szerintem!

KERRI: Ó, hát ők...

ADAMUS: Uraim, hagyjátok abba a bólogatást! (még több nevetés) Jó. Kitűnő. Köszönöm. Történt itt egy pár áttörés!

KERRI: Köszönöm.

ADAMUS: Igen. Utolsó. Mit fedeztél fel?

CAROL: Az összefolyást.

ADAMUS: Az összefolyást. Jó, ez tetszik. És mit fedeztél fel ezzel kapcsolatosan? Mi folyt össze?

CAROL: Úgy tudnám ezt leírni, hogy van két út és ez a két út most egymásba fut. Az ember van az egyik úton és önmagam többi része pedig a másikon. De ez a két út most egymásba fut. Az első dolog az, hogy tudatára ébredsz annak, hogy létezik egy másik út és annak is tudatában vagy, hogy ez a kettő most egybeolvad. És nem kell odaszaladnod a másik úthoz, hogy rálépj arra az útra....mert ez a kettő most összetalálkozik egymással. És már annyira közel vannak egymáshoz, hogy megfoghatod a másik út kezét.

ADAMUS: Igen.

CAROL: És ez olyan nagyszerű!

ADAMUS: Igen!

CAROL: És először olyan volt, mintha abban a birodalomban fognánk egymás kezét! De nem, most emberként élsz. Mintha csak kézen fogva sétálgatnék magammal a Földön. Ennyire közel van. A lényeg az, hogy ez itt van és amikor azt mondod, hogy lazuljunk ebbe bele, mert ez nem arról szól, hogy: „*Oké, tennem kell valamit.....*”

ADAMUS: Igen. Pedig hajlamosak vagytok ezt gondolni.

CAROL: Ó!

ADAMUS: Igen-igen.

CAROL: Mekkora stressz helyeződik rád. De csak mondd, hogy nem, ez természetes. Hogy ezek egymásba folynak. Sőt, kezét is fognak egymással. Mi itt a probléma? Arra a pontra közösen juttok el.

ADAMUS: Igen. Kérdés. Mikor hagyjátok abba a kézfogást és kezdtek szeretkezni?

CAROL: Igen! Ezt én is szeretném tudni! De ott az elme! Az elme! (Adamus nevet) Ha ezen elindulok és nem lazulok bele, akkor jön az elme: „*Mit kell tennem? És hogyan? Miért nem szeretem magam? Miért nem vagyok már megvilágosodva?*” Aztán pedig: „*Már meg vagy világosodva.*” Én pedig: „*Jó, jó. Akkor meg mikor fog ez már végre realizálódni itt a Földön? De nem nyomom.*”

ADAMUS: Azt hiszem ez egy újabb fejezet lesz az Egy Mester memoárja könyvemben.

CAROL: Fejezet? Ez egy egész könyvet kitesz.

ADAMUS: És tudod: A kézfogástól a szeretkezésig.

CAROL: Igen!

ADAMUS: És ennek a hatalmas lépésnek a megengedéséről.

CAROL: Igen.

ADAMUS: És itt persze önmagad szeretetéről van szó.

CAROL: Önmagadról. Pontosan.

ADAMUS: És bizony jó sokáig lehet egymás kezét fogni, de egy idő után tudod, már többet is akarsz, tudod.

CAROL: Igen. Ez az - Gyerünk már!

ADAMUS: Ez csak szöveg, cselekvés nélkül.

CAROL: Oké. (mind a ketten nevetnek)

ADAMUS: Az egész csak gondolkozás integráció nélkül.

CAROL: És mi lenne, ha legalább megtörténne a csók?

ADAMUS: Igen. Igen.

CAROL: Valami!

ADAMUS: Jó.

CAROL: Igen.

ADAMUS: Kitűnő. Tetszik ez a történet. Jó.

3. kérdés - Mi az, amit bárcsak felfedeztél volna?

Oké, jön a következő kérdés. És ez egy fontos kérdés, mert átvezet minket a következő témánkhoz. Mi az, amit bárcsak felfedeztél volna, de nem tetted? Mi az, amit fel szeretted volna fedezni, de az nem történt meg? Hm?

JANE: Á!

ADAMUS: (suttogva) Találj ki valamit! (nevetés)

JANE: Azt, amit felfedeztem, bárcsak már hamarabb felfedeztem volna!

ADAMUS: Igen. Ez tetszik, tetszik. Igen, kissé Zen-szerű. Igen. És mennyivel hamarabb?

JANE: Életekkel hamarabb. (Adamus nevet)

ADAMUS: Miért?

JANE: Mert akkor sokkal jobban élveztem volna az életet!

ADAMUS: Áááá!!! Ez tetszik nekem. Imádom. Megmelengtetted Cauldre szívét. Bár van rajta egy nagy dudor. (kisebb nevetés) Igen. Nem azért, mert ez valamiféle verseny, nem azért, mert megpróbálsz másokat legyőzni a megvilágosodással, semmi ilyesmiért, hanem pusztán azért, mert akkor kicsit jobban élvezhetted volna az életet.

Visszanézel majd és azt fogod mondani: „*Nos, ez elég vicces volt, az az összes örült dolog, az a sok hülye pillanat, meg az összes stressz és a félelem.*” De mégis, egy hibbant értelemben, ez mókás volt, máskülönben nem tetted volna meg mindezeket. Igen.

JANE: Igaz.

ADAMUS: Igaz. De mégis, egy bizonyos ponton ez az egész már nagyon unalmassá és régivé válik.

Az emberi élet oly sok mindent felkínál, de a kihívás része az, hogy minden hajlamos mintákba rendeződni, kitaposott úttá válni, ami állandóan csak ismétli magát újra és újra. És akkor az emberek azt mondják: „*Nem tudom hogy szállhatnék ki ebből! Nem tudom.*” És akkor meg csak várnak és semmi sem történik azon kívül, hogy egy még nagyobb utat vagy kerékvágást építesz magadnak. És bizony egy nagyon bátor, merész és kivételes ember kell ahhoz, hogy azt mondja: „*Elég volt! Elég volt! Végeztem vele!*”

És amikor kimondod, hogy: „*Elég volt!*” - akkor egy furcsa dolog történik. Mert ekkor rákezd az emberi én, a kicsi én, hogy: „*Nos, akkor most tennem kell valamit!*” De már megtetted, pusztán azzal, hogy kijelentetted: „*Elég volt!*” És amikor teljesen komolyan gondolod, amikor tényleg nagyon komolyan gondolod, hogy - Elég volt! - akkor az megváltoztatja a teljes tudatosság arányodat, annak a tudatosságnak a mennyiségét, amibe képes vagy belenyúlni és használni tudod azt az életed során. Ez olyan, mint egy hatalmas mágnes, ami magához vonzza az energiát. Behozza az energiát, ami automatikusan megváltoztatja mindezeket a dolgokat az életedben.

De sokszor a kis ember azt mondja: „*Igen, de ez nem egy csapásra történt meg - akár egy csettintésre.*” Nos, hát nem. Néha egy kegyelemteli módon teszi ezt meg. Néha pedig sok-sok egyéb energiának, sok más dimenzióban és sok más emberrel is újra kell rendeződni. De az igazi Mester vesz egy mély lélegzetet és azt mondja: „*Az én munkám ennyi volt. Megtörtént az a mély elkötelezettségem, amikor azt mondtam, hogy ebből elég volt, ezért elvárom, hogy minden megváltozzon és nekem semmi mást nem kell tennem, pusztán élveznem kell az életemet.*”

JANE: Igen.

ADAMUS: Akkor nagyszerű! Akkor kérlek, élvezd az életedet!

JANE: Igen, köszönöm.

ADAMUS: Abszolút. Köszönöm. (taps)

Mit szerettél volna felfedezni a Felfedezés Sorozat alatt? Mert még mindig meg van rá a lehetőség. Még van rá 47 perced. Mi az, amit fel szerettél volna fedezni? (A következő ember grimaszol egyet, mikor Linda a kezébe nyomja a mikrofont) Ő csak a hírnök azzal a mikrofonnal.

Megállhatunk itt egy pillanatra, mert úgyis sokat fogsz gondolkozni ezen. Képesek vagytok most

beleérezni az energiákba? Szinte bizsergető. Olyan csodaszép és annyira igaz itt a teremben és remélhetőleg nálatok is mindenhol, akik most online néztek minket. Igen. Oké.

SUSAN: Bárcsak hamarabb felfedeztem volna a szabadságomat!

ADAMUS: A szabadságot. Hm. És mihez kezdtél volna vele, ha felfedezted volna?

SUSAN: Bármit és mindent. (mind a ketten nevetnek)

ADMAUS: Jó. És mi lehetett annak az oka, hogy ez ilyen sokáig tartott?

SUSAN: Régi történetek, régi minták, régi megszokások, régi...

ADAMUS: Rég szar!

SUSAN: ...régi láncok, amiknek még mindig hittem.

ADAMUS: Továbbá az, hogy sok más emberre viselj gondot.

SUSAN: Igen.

ADAMUS: Igen, igen, igen. És ez nagyon kemény, sok más emberre gondot viselni. Ezt hívják késleltetett megvilágosodásnak. „*Megvárom, amíg mindenki másnak gondját viseltem*” De ezzel a nézőponttal vagy észleléssel semmi mást nem teszel, csak még több szűkséget szenvedő embert vonzol be az életedbe. És így aztán tényleg sok mindenkinek a gondját viselheted és így aztán tényleg nagyon késlelteted, halogatom a saját szabadságodat. Pedig végeredményben ez a megvilágosodás - a szabadság. Hivatkozatsz a Magasabb Énre, vagy az arany angyalra, vagy bánom is én mire, de valójában csak a Szabad Énről van szó és az emberi a mondhatni kicsi én, a csapdába esett én. És a vicces az, hogy lehetsz bármelyik, csak annyit kell tenned, hogy veszel egy mély lélegzetet és hozol egy választást.

De a legtöbb ember nem fogja meghozni ezt a választást. Nem fognak mély lélegzetet venni. Gondolkozni fognak ezen. Gondolkozni fognak és át akarják ezt gondolni. „*Nos, lássuk csak! Az én kicsi emberi énem, a Szabad Énem*” - és belegabalyodnak ebbe a mentális ingoványba és soha nem fogják meghozni ezt a választást. De persze azt fogják hinni, hogy meghozták a választást.

Voltak olyan emberek, akik eljöttek a Shaumbra összejöveleinkre akár ebben az életükben, akár előző életükben és azt gondolták, hogy meghozták a választásaikat. Aztán pedig rám haragszanak és ilyeneket mondogatnak: „*Nos, ez nem történt meg. Nem működött.*” És - ez egy újabb fejezete az Egy Mester Memoárja könyvemnek - hogy hát nos, igazából soha nem hoztad meg azt a választást.

„*Ó, dehogynem* - mondják - *De igen, én meghoztam ezt a választást, én a bőséget választottam.*” Pedig nem! Gondolkoztál a bőségről és talán álmodoztál is egy kicsit a bőségről. De az észlelésed az volt, hogy mindenkinek van pénze, csak neked nincs és így nem vagy szabad és így ki tudnak használni téged. Tehát igazából soha nem hoztad meg azt a választást. Csak gondolkoztál rajta és azt gondoltad, hogy milyen jó is lenne, ha bőségben élnél, majd kísértáltál a Misztérium Iskola ajtaján, elmentél a tanfolyamról, vagy bárhonnan és visszatértél a régi életed régi dolgaihoz.

Tehát a szabadság. Ez a választásoddal veszi kezdetét.

SUSAN: Ühüm.

ADAMUS: Igen.

SUSAN: Igen.

ADAMUS: Örülök, hogy.....nehéz dolog ám elengedni más embereket. Ez tényleg nehéz és én ezt igazán megértem. Hogy hagyd nekik, hogy ők vállaljanak felelősséget a saját életükért. És ti mindannyian - nagyon is arra lettetek programozva, hogy másokra kell gondot viselnetek és természetesen először mindig a másokra legyen gondod. Ez egy nagyon régi és nagyon erős dinamika ezen a bolygón. És azonnal bejön a büntudat, amikor azt mondjuk: Nem. Előbb saját

magaddal foglalkozz, törődj, magadra viselj gondot. Magadra költsd a pénzed. Magaddal töltsd el az idődet! Szeresd magad! És akkor azonnal bejön a gondolat: „*Na jó, egy kicsivel többet fogok magammal foglalkozni, mint eddig.*” De nem! Vagy tedd meg ezt teljesen, vagy felejtsd el az egészet! Mert máskülönben nyomorultul fogod magad érezni! Továbbra is megpróbálsz majd másokra gondot viselni. És megpróbálsz majd magadra is gondot viselni és mind a kettőben kudarcot fogsz vallani. Tedd meg teljesen! Köszönöm.

SUSAN: Igen. És most...sok új dolog kezd megnyílni előttem, amióta meghoztam ezt a választást és elhagytam a régi életemet. Új szenvedély éledezik a belsőmben és új lehetőségek, új ajtók nyílnak előttem és jön a bőség. Tudod....tudod, megcsináltam.

ADAMUS: És akkor jön a gondolat, hogy miért nem tettem ezt meg már hamarabb?

SUSAN: Ühüm.

ADAMUS: Miért nem tettem meg? Igen. És ebben az a kemény, hogy elkezded ezt megtenni, bejön a bőség és a lehetőségek és minden más is. De ez egy kissé magányos lehet, mert a legtöbb ember, akivel kapcsolatban vagy még mindig abban másik dimenzióban él, abban a másik tudatosságban és ez egy kicsit magányos érzéssel jár, de ez is egyre inkább változóban van, ahogy egyre több ember néz szembe a saját makyo-jával és érti meg, hogy ez egy igazi elterelés és végre megengedi magának a saját szabadságát. Abszolút.

A szabadság a legnagyobb téma, amivel ez a bolygó jelenleg szembenéz. A legnagyobb téma és az emberek kimondják ugyan a szabadság szót, de nagyon kevesen értik, hogy ez mit is jelent. Azt hiszik a szabadság azt jelenti, hogy megválaszthatják, melyik áruházban akarnak vásárolni, vagy hogy milyen jellegű munkát válasszanak a többivel szemben. Ez nem szabadság. A szabadság önmagad szeretete, amikor felelősséget vállalsz magadért és egyszerűen megengeded. Igen. Jó. Még egyet!

Mi az amit fel szerettél volna fedezni, de nem történt meg?

KATHLEEN: (kis szünet után) Felfedeztem a teljességemet ide leföldelve, teljesen szeretem magam és megengedem, hogy kiragyogjon a saját énem.

ADAMUS: Jó. És mi az, amit nem fedeztél fel?

KATHLEEN: Azt nem....

ADAMUS: Amit szeretnél...

KATHLEEN: Egy tantra partnert.

ADAMUS: Tantra. Ó, az jó! Igen, egy tantra partnert.

KATHLEEN: Akivel energetikailag megoszthatom magam.

ADAMUS: Igen. Vannak önként jelentkezők? (nevetések) Mind túlságosan félénkek. (Adamus nevet) Nem, ez tényleg nagyon jó. Hiszen ez a felfedezésről szólt és...beszéltünk a testről és a biológiáról és hogy legyen egy társad, akivel mindezt megoszthatod - ez fantasztikus.

De a probléma része az, amiről az előbb is beszéltem, a magányosság, az egyedüllét, mert még mindig nincs sok olyan létező, aki erre készen állna. A szex a legtöbb esetben az energia egyensúlytalanságról szól, sajnálom, de ez az igazság. És a legtöbb esetben szó sincs szabad megosztásról. Rengeteg büntudat társul hozzá. És temérdek kapaszkodó.

Bár, van számodra egy partner....

KATHLEEN: Hol?

ADAMUS: Épp a mikrofont tartja. (Adamus nevet)

KATHLEEN: Ezt én is tudom.

ADAMUS: Jó.

KATHLEEN: De akkor is jó lenne, ha valaki fizikailag is a közelemben lenne, akivel meg tudnám magam osztani.

ADAMUS: Igen. Biztosan jó lenne.

KATHLEEN: Teljesen szeretem magam.

ADAMUS: Igen. És ez nagyon fontos. És ebben az az áttörés, a felfedezés, hogy csak akkor tudod magad megosztani egy kapcsolatban nyitottan és szabadon fizikai és spirituális szinten is, ha tényleg nyitottan és szabadon szereted magad. Jó.

LINDA: Tehát Kathleen azt mondja, hogy egyedülálló és szabad. Egyébként fent van a Facebookon is a Bíbor Kör oldalán. (nevetés)

ADAMUS: (nevetve) Igen, valaki valószínűleg el is fogja indítani a Shaumbra tantrát. Igen. Köszönöm.

Vegyünk egy mély lélegzetet, mert most következik a lényeg, a valódi...

LINDA: Óóó!!!

ADAMUS: Linda azt hitte, mára végeztünk is. Nem, nem, nem. Eddig csak bemelegítettünk. Akkor menjünk bele annak lényegébe, ami miatt ma összegyűltünk itt.

Kaiko

Ez volt a Felfedezés Sorozat és sokan felfedeztetek sok mindent és ennek nagy része még mindig mentális. Még mindig itt a fejed körül lebeg - Létezem, Én Vagyok - de nem éreztétek ezt át. Nem tapasztaltátok ezt meg igazán, annyira, hogy ez olyan érzés, mint amikor magaddal szerelmeskedsz. Mint amikor átélsz egy hatalmas fizikai, spirituális és mentális orgazmust. És ha ezt nem fedezted fel az idén, akkor még mindig van rá 36 perced.

A probléma része az a kihívás, talán a középszerűség és a megelégedettség, amikor csak gondolkozol a megvilágosodáson ahelyett, hogy benne lennél annak szenvedélyében. Van egy szó, amit hozzáadok most a Shaumbra szótárához és ami talán kissé ismerősen fog csengeni. Ez a szó a Kaiko, amit Kaiho-ként is lehet betűzni. De én inkább a Kaiko mellett szavazok, mert ismerem valakit, aki fogná ezt a Kaiho szót és viccet csinálna belőle és valami mássá változtatná azt. Igen, rólad beszélek. (Linda és a közönség nevet) Nem kell látónak lennem ahhoz, hogy tudjam, hogy nagyon hamar azt ne mondja: „*Nem úgy hangzik ez a szó, mint -,a-hole*” (egy lyuk) (még nagyobb nevetés) Szóval csak és kizárólag miattad egy új szót kellett alkotnom. Kaiko.

LINDA: Oké-ho! Oké-ho! (nevet)

ADAMUS: Kaiko. A Kaiko a szenvedélyt jelenti. A Kaiko mély és jelentőségteljes. A Kaiko szinte robbanásszerű. És amit a legtöbben nem fedeztetek fel az idén az összes többi csodálatos dolog mellett, az a Kaiko. A Kaiko az a szenvedély, ami ott van benned, de te lebetonoztad azt. Lepecsételted. Acél ajtókat helyeztél rá. Elrejtetted. Elnyomtad. Lenyomtad, majd annyit gondolkoztál mindenben, hogy az úgy tűnt, mintha köddé vált volna.

Kaiko az a mély, mögöttes szenvedély, ami annyira mély, hogy félsz azt kiengedni. (nagyon szenvedélyesen beszél) A Kaiko - a mély belső igazság. Ez az ordító, üvöltő oroszlán, de te megtanultad, hogyan nyomd azt el magadban és még legjobb esetben is hogy változtasd azt egy kiscicává. Aztán meg azt mondod, hogy te spirituális vagy, hogy a megvilágosodást akarod, miközben egész idő alatt mindvégig lenyomtad ezt a Kaiko-t és helyette olyan dolgokra kezdél

fókuszálni, mint a bőség, meg a partnereid, meg az átkozott egészséged és minden másra.

Elrejtetted, eldugtad ezt a Kaikot, ezt a mély érzést és ha ez nem így lenne, akkor most nem ülnél itt, hanem kint táncolnál a parkolóban és annyira fel lennél lelkesülve, hogy nem tudnád azt magadban tartani, alig tudnád azt bent tartani a testedben. A Kaiko kiüzné azokat a démonokat a fejedből és azokat az aspektusokat belőled - ez a mély szenvedély. De ehelyett megelégedtél a középszerűséggel a megvilágosodással kapcsolatban.

Minden hónapban apró kis lépéseket teszünk az úton. Mindig egy kicsivel többet tanulunk. Egy kicsivel többet fedezünk fel. És én erre azt mondom, hogy a francokat! Ez arról szól, hogy engedd ki ezt a szenvedélyt, hadd jöjjön fel a felszínre.

Az életedben semminek sem lenne szabad, hogy a szabadságodnál és a megvilágosodásodnál fontosabb legyen! Se a munkád, se a családod, se a gyerekeid, se az egészséged, se a státuszod és egyetlen szívedre aggatott kitüntetésed sem. **Semmi** sem fontosabb ennél, semmi és régebben szó szerint fogtam tanítványokat a Misztérium Iskolákban és a hajuknál fogva megragadtam őket, majd lenyomtam a fejüket a víz alá és egészen addig a víz alatt tartottam a fejüket, míg a végén már csak egyetlen egy lélegzetük maradt ebben az életükben. Na, akkor kihúztam a fejüket a vízből... tudjátok, ezt még az ügyvédek kora előtt tettem (nevetés). Szóval az utolsó pillanatban kihúztam a fejüket a vízből és azt kérdeztem tőlük: „*Milyen érzés volt, hogy annyira kétségbeesetten akartál levegőt venni, hogy túlléptél az elméden, azon, hogy megpróbálj rájönni arra, hogy mi folyik itt és hogy milyen leckét akarok itt neked megtanítani? Milyen érzés volt ennyire kétségbeesetten és elszántan levegő után kapkodni? - Csak ez az egy dolog számított. Csak az, hogy levegőt tudjak venni, hogy életben tudjak maradni.*” Én erre azt mondtam nekik: „*Na most már kezdted megérteni, a Kaiko megértésének a legelején tartasz.*” Ez a szenvedély, ez az üvöltő szenvedély, ami annyira mély és ott van kivétel nélkül mindannyiótokban, de valahogy mégis megtanultátok ezt elrejtteni, eldugni.

És elismeréssel adózom nektek, hogy ezt ilyen jól sikerült eldugnotok. Ezt a valamit, ami annyira körülvesz és körülölel és ami ilyen hatalmas és így üvölt. Elismeréssel adózom nektek, amiért mégis sikerült ezt elnyomnotok, elfojtanotok. De tudjátok mi a helyzet? Attól az még ott van. Ott van. És ezt kellett volna az idén felfedeznetek. Ezt az üvöltő, ordító szenvedélyt a saját szabadságod iránt, mert csakis Isten a megmondhatója, hogy milyen régen nem éreztétek már ezt a szabadságot. Hogy milyen régóta nem voltatok boldogok magatokkal, elégedettek magatokkal. Milyen régóta nem történt meg az, hogy minden csak úgy magától megtörtént volna az életedben szinkronicitásban, könnyedén és kegyelemben. De ti mégis hónapról hónapra, évről évre, életről életre a spirituális önelégültség vagy középszerűség formájában tartózkodtok.

Gyakran eltűnődöm ezen, hogy megelégszel ezzel a középszerűséggel saját magadra vonatkozóan, de ez még annál is rosszabb, mintha semmiféle tudatossággal sem bírnál. Néha azt gondolom, hogy jobb lenne, ha nem próbálnál tudatosan tovább aludni és csak akkor ébrednél fel, amikor tényleg, igazán készen állsz a felébredésedre, mert semmi sem lehet annál rosszabb és nyomorultabb, mint ezek az apró kis lépések a megvilágosodás felé.

Mert ezek az apró kis lépések azok, amik fájnak, amik bántóak és fájdalmasak és ezek okozzák ezt a rengeteg sok érzelmet, érzést és zűrzavart. Ez a középszerűség az, ami miatt megelégszel a teljes, totális szabadságnál és megvilágosodásnál kevesebbel és ez az, ami annyira nehezé teszi ezt az egész utazást.

És ezt egyikőtöknek sem lenne szabad eltűnőtök! Senki sem kontrollál téged! És ha mégis azt gondold, hogy bárki is kontrollál, akkor sürgősen vedd szemügyre ezt a nézőpontodat! Senki sem akadályozza meg a megvilágosodásodat! Senki sem tart téged ettől vissza! Még a tömegtudat sem, egyáltalán nem. Csak ez, hogy megelégszel, beéred ennyivel. Hogy hajlandó vagy erre a cammogásra.

És drága barátaim, ez fájdalmas! Ez bántó! És nekem is fájdalmas ezt végignézni. Fájdalmas minden hónapban új dolgokkal előállnom, hogy megpróbáljalak elterelni benneteket és hogy megpróbáljak elindítani valamit bennetek!

A Kaiko az a szenvedély, amit a saját beteljesülésén kívül semmi más nem érdekel!

És most arra kérlek, hogy vegyél egy jó mély lélegzetet és érezz ebbe bele! Hadd törjön felszínre!

(szünet)

Hát ez elég szerencsétlenül sikeredett. (kisebb nevetés) Próbáljuk meg újra!

A Kaiko vagy Kaiho egy mély vágyakozás - egy mély, lélekteli vágyakozás - egy elképesztően mély és erős vágyakozás. Ez a vágy és a szenvedély. És ez nem az emberi természet mohósága. Ez nem csak annyi, hogy csak egy jobb életet akarsz. Ez a szabadság iránti olyan mérvű vágy, hogy másképpen egyáltalán nem is akarsz élni. Nem akarsz élni.

És hányan voltak olyan bátrak és merészek, hogy azt mondták: „*Ha nem élhetek szabadságban, akkor egy pillanatig sem akarok tovább élni! Az sem érdekel, ha meghalok!*” És nem is kellene szabadság nélkül élnetek. Nem kellene! A szabadságnak fontosabbnak kellene lennie az összes szabálynál, meg rendszabálynál, amikor beéred a kevesebbrel és azon gondolkodol, hogy: „*de mi lesz akkor, ha... Én inkább ebben a pillanatban meghalok, minthogy még egy pillanatot korlátok között éljek meg!*” Ennek ilyennek kellene lennie! De úgy látom, egyikőtök sem tart még itt! Gondolkoztat rajta. Azt gondold, hogy meghoztad az erre vonatkozó döntésedet és hogy a megvilágosodást és a szabadságot választottad, de drága barátaim, ez annyira soványka. Annyira nélkülözi a szenvedélyt. Annyira csak gondolati szinten van meg, csak elméled a dolgokon és csak vánszorogsz és csak kompromisszumokat kötsz és csak beéred a kevesebbrel.

Számomra sokkal könnyebb átnézni azoknak az embereknek a cselekedetein, akik még nem ébredtek fel, akik még bele sem kóstoltak a Szellembé és a szabadságba. Sokkal könnyebb keresztül nézni az ilyen emberek egyensúlytalanságain, gyengeségein, mint belenézni a ti szemetekbe, akik tudtok ennél jobbat, akik már hosszú korszakok óta itt ültök ezeken a tanfolyamokon és akik tanítónak hívjátok magatokat és akik spirituálisnak tartjátok magatokat, de akkor mégis, hol van a Kaiko? Hol van az a mélyről üvöltő tűz, amikor ezen kívül semmi más sem számít? Semmi. És csak amikor eljuttok ide, csak akkor fogjátok megérteni a megvilágosodást és a szabadságot.

És ezen kívül minden más egy játszma. Egy olyan játszma, amit nagyon sokáig játszhattok még. Azt gondolva, hogy meghoztad a választásodat és felfedeztél ugyan egy-két dolgot, miközben valójában csak egy még mélyebb lyukba ástad magad. És csak elkendőzted, átfestetted és átlakoztad ezt az igaz, igaz belső szenvedélyt, amit Kaiko-nak hívunk.

Ezen kívül semmi sem számít. Se a család, se az élet maga, se az egészség. Ez az, amikor tényleg elkezdesz igaz lenni magaddal.

Ez az, amikor már nem hallok annyi makyo-t ebben a teremben. Ez az, amikor nem mondtok ki annyi szót úgy, hogy...nem érzitek néha, hogy a szavak mögött nincsenek érzések? Nincs mögöttük tartalom? Mintha csak azért ismételnétek papagáj módjára a szavakat, mert nos, azt gondoljátok, hogy ez a helyes dolog, amit mondanotok kell.

És ha ezzel a Kaiko-val kihívás elé állítalak benneteket és erre azt mondanátok nekem, hogy: „*Baszd meg Adamus!*” - akkor azt legalább érezném és akkor nem gyötörnék téged. Az igazi Kaiko-val, táncolnál! Ragyognál! Ragyognál! Üvölnél! Idejőnnél hozzám és azt mondanád nekem, hogy Adamus: „*Haladjunk tovább! Belefáradtam már ebbe a sok beszédbe! Belefáradtam...*”

LINDA: Adamus! Haladjunk tovább! (a közönség éljenez és tapsol)

ADAMUS: Lehetek....

KERRI: Olyan volt, mint egy aprócska kis láng.

ADAMUS: Lehetek veled megint őszinte?

KERRI: Ó, istenem - igen.

ADAMUS: Bizonyos értelemben olyan vagy, mint egy....most gyorsan lemegeyek színpadról, nehogy megrúgj érte! (nevetés) Bizonyos értelemben olyan vagy, mint egy negatív példa...

KERRI: Ó!

ADAMUS: Nem....

KERRI: Azt akarod ezzel mondani, hogy teljesen diszfunkcionálisan elcseszett vagyok? Vagy... (nevetés)

ADAMUS: Nem egészen ezt akartam mondani, de most már elgondolkozok rajta. (Még nagyobb nevetés)

KERRI: Elfogadom!

ADAMUS: Nos, igen. Ennyi. Olyan vagy, mint egy negatív példa arra, hogy milyen sok mindent elértél a múltban - az elmúlt életeidben - sőt, egy-két dolgot még ebben a mostaniban is és most elő példája vagy annak, hogy felhígítod magad. Abban az értelemben hígítod fel magad, hogy szanaszét szórod magad és te túl sovány vagy, nincs benned szilárdság, lényegiség. Nincs benned mélység. Pedig elképesztő képességeid vannak. Bámulatos a fókuszra való képességed.

A fókusz az anyagi érzékszervek egyike. Te lehetnél a fókusz példaképe! De ehelyett mi tesz? Nem fókuszált, felhígítja, szétfolyatja magát mindenfelé. Vagyis nincs fókusz.

És...

KERRI: (a közönség egyik tagjához beszél) Örülsz ugye, hogy én állok most itt? Látom ám, az arcodra van írva! Azt gondolod: „*Ó, a szarba! Örülök, hogy ő áll ott.*”

ADAMUS: Te leszel a következő! Te vagy a következő! (nevetés) Tehát nincs meg a fókuszod és aztán meg azt mondogatod magadnak, hogy neked milyen sok problémád van és hogy az élet túl keményen bánik veled és hogy nem tudod mit tegyél. Folyton azt mondogatod magadnak, hogy „nem tudom”.

KERRI: Tudom, hogy ezt csinálom.

ADAMUS: És azt reméled, hogy ezt én nem hallom. De hallom. És feljegyzem. Benne leszel a könyvemben!

Ami hiányzik belőled kedvesem, az egyetlen dolog - egy kis szenvedély.

KERRI: Igen! Szükségünk lesz egy kádra! Készen állok. Arra, hogy a víz alá nyomd a fejem! Belefáradtam már ebbe a régi szarba! Nem akarom ezt még két évig csinálni!

ADAMUS: Máris lesz egy...

KERRI: Szerezz egy kádat!

ADAMUS: Nos, köszönöm. Mi csak...

KERRI: A sminkem sem érdekel. Hadd folyjon le!

ADAMUS: Menjünk csak ki a női WC-be!

KERRI: Oké. (Linda és Sandra egy vödört keresnek) Ez lyukas. Kifolyik belőle a víz.

ADAMUS: Menjünk be a női WC-be!

KERRI: Linda nagyon készen áll arra, hogy ezt videóra vegye. (nevetés)

ADAMUS: A WC jó lesz!

KERRI: Nem, a WC nem jó Linda! A WC nem jó! (még nagyobb nevetés) Oda nem megyek!

ADAMUS: Szükségünk lesz egy hordozható kamerára, ami követ minket WC-be, miközben a vízbe nyomom a fejét.

KERRI: Ne, ne a WC csészébe! Inkább szkanderozzunk!

ADAMUS: Akkor hadd kérdezzem meg tőled...

KERRI: Hú!

ADAMUS: Amikor elkezdtem a Kaiko-ról beszélni, éreztél magadban valamit, ami elkezdett mozogni, kerepelni?

KERRI: Igen, igen, igen! Hallottam, azt mondja, hogy „Kaikooo” (ezt nagyon magas hangon mondja), ott mélyen belül.

ADAMUS: Én nem mondtam, hogy Kaikooo! (utánozza Kerri hanghordozását)

KERRI: Nos, tudod, ez utazik.

ADAMUS: Kaiko!

KERRI: Igen.

ADAMUS: Valahogy így.

KERRI: Tényleg, tényleg.

ADAMUS: És egyébként ez egy régi lemúriai fogalom. És nem egy ázsiai vagy japán szó.

KERRI: De jobban hangzik.

ADAMUS: Igen. Tudod, honnan ered? Melyik országból?

KERRI: Romániából?

ADAMUS: A modernebb időkből?

KERRI: Nem tudom miért, de nem Romániából?

ADAMUS: Finn.

KERRI: Ó!

ADAMUS: Finn, igen a finn nyelvben ez a mély vágyódást jelenti. Már töltik a vödört. (nevetés, Linda vízzel tölti a vödört)

SART: Csak a toalettet találjuk! (nevetés)

KERRI: Nem, nem - Linda tényleg segít nekem ebben, hogy ez megtörténjen!

ADAMUS: Ó, persze. Persze. Igen.

KERRI: Most már kezdek félni.

ADAMUS: Milyen mélyre mehetünk itt? (több nevetés, valaki azt mondja: Ez elég mély!) A kamera fogja tudni mutatni a képet? (Linda hozza a vödör vizet)

KERRI: Te jó ég! Nem teheted tönkre ezt a szőnyeget! És hogy fog ebbe beleférni a fejem?! Elment az eszed?

LINDA: (megmutatja a vödört Adamusnak) Szerinted ennyi elég lesz, vagy tegyék még bele vizet?

KERRI: Te jó ég! Mi a fene?!

ADAMUS: Szerinted bele fog ebbe fézni a nagy fejed? (nevetés) Nem úgy nagy, tudod, hanem....

KERRI: Ez tiszta kosz! Megörültetek? A fenébe ezzel! Ennél akkor már a WC is jobb. (még nagyobb nevetés)

ADAMUS: Oké, gyere!

KERRI: Ehhez meg kell velem küzdened. Jó móka lesz. (még nagyobb nevetés)

ADAMUS: De tudod...

KERRI: Komolyan mondom! Szereznünk kell egy nagy kádat!

ADAMUS: Valami a belsejében kezd felébredni és ez szórakoztató és vicces egy határig, egy határig? El tudod képzelni, hogy belefulladász ebbe?

KERRI: A fenébe is, nem!

ADAMUS: Mivel magyaráznák ezt meg?

KERRI: Nem biztos, hogy lenyomva tudnád tartani a fejem. Ez része a kihívásnak.

ADAMUS: Ó, igen! (Adamus nevet)

KERRI: És milyen vicces lenne végignézni! (nevetés)

ADAMUS: Ó, igen!

KERRI: Egész álló nap.

ADAMUS: De, de - és ez egy újabb történet lesz a könyvemben - hogy nem foglak én a víz alá nyomni. Hanem megkérlek, hogy te tedd meg ezt magadtól.

KERRI: Dehogysis! Dehogy teszek ilyet! Nem! Linda, most komolyan? Egy koszos vödörben? És mindent elrontasz ezzel?

LINDA: Szinte vadonatúj. (nevetés)

ADAMUS: Nem olyan rossz ez. Kuthumi tudna mesélni neked arról, hogy ez Indiában mennyivel rosszabb!

KERRI: Ó, persze! Ugyanarra a helyre járnak pisilni meg kakálni is, ahol mosnak is.

ADAMUS: Valóban? Ez akkor most észlelés vagy valóság?

KERRI: Valóság.

ADAMUS: Oké. (nevet)

KERRI: És ezt te is tudod. Oké.

ADAMUS: Tehát drága Kerri, drága Shaumbra - a szenvedély!

Egy leheletnyit megérintettünk itt belőle, de a valószínűség az, hogy mikor ez a nap véget ér, kisétálsz ezen az ajtón és rágyújtasz egy cigire és megiszol egy sört. És amikor elmész innen, azt mondd majd magadban: „*Nahát, ez aztán jó móka volt ma! Alig várom a következő Shoud-ot!*” Majd visszatérsz a régi életedbe és a régi dolgaidhoz. Visszatérsz a közepszerűséghez, ahol megelégszel a kevesebbel és jönnek megint a kifogásaid és megengeded, hogy az a kis engedetlen, hőzöngő kislány uralja az életedet.

KERRI: De hiszen most mondtad nekem, hogy azon már túl vagyok. Hogy ez már annyira tavalyi.

ADAMUS: Igen, de....

KERRI: Felfedezés Sorozat, öt perc.

ADAMUS: De miután ott ültél a székben egy darabig, megint visszatért.

KERRI: Lószart!

ADAMUS: De ne, ne! Úgy mondd nekem, hogy lószart, mint aki komolyan is gondolja!

KERRI: *Lószart!!!*

ADAMUS: Mint aki komolyan is gondolja. Jó.

KERRI: Lószart!

ADAMUS: Oké, akkor köszönöm!

KERRI: Az a kislány halott.

ADAMUS: Köszönöm. Igen.

KERRI: És nincs piszkos vödör! (taps)

ADAMUS: Á! Kérdés. A kérdés az, hogy akkor ez azt jelenti, hogy amikor azt érzed, akkor nyugodtan elküldheted a picsába az embereket? (van, aki igent mond és van, aki nemet) Hányan mondanak igent? Emeljétek fel a kezeteiket! Ó! Köszönöm! Hányan emelték fel a kezüket? Oké. Akkor nincs elég Adamus díjunk. Többet kellett volna hoznod. Látod Linda, mindenki felemeli a kezét, mert Adamus díjat akar!

LINDA: Ó, ti hárman. Pont ennyim van.

ADAMUS: Nem - Körülbelül 12, 15 vagy még több. (Adamus nevet, ahogy egyre többen emelik fel a kezüket)

Vegyünk egy mély lélegzetet!

A kérdés és ez egy nagyon jó kérdés, a következő: Azt akarod mondani, hogy csak mondjam ki az embereknek az érzéseimet? Hogy basszák meg? Hogy menjenek a fenébe? Elméletben, elméletben igen. Máskülönben ott van az a szabályozótok, ez az elnyomótok. Máskülönben nincs Kaiko. Csak egy rakás kifogás és egy csomó visszafogottság.

Tehát engedélyt adhatsz magadnak, hogy kimondj bármit, amit csak ki akarsz mondani. Na, ez fel fog hozni egy pár dolgot: „*Ó, Istenem*” - mert már nagyon régen megfogadtad, hogy: „*Soha nem fogok ilyet tenni. Soha nem fogok újra csúnyán beszélni. Soha nem fogok másokat újra megbántani. Mindig megpróbálok majd beilleszkedni. És nem fogok zavart kelteni. És nem leszek mérges, amikor valamilyen ügyfélszolgálatos emberrel beszélek telefonon. Soha nem fogom kimondani az embereknek, amit gondolok.*” (kisebb nevetés)

A valóság most az - hogy igen, szeretném, ha engedélyt adnál erre magadnak - mert a valóság az, hogy ezzel mindössze az történik, hogy megnyitod magad. És ha van benned némi harag... minden tanítvány, aki a megvilágosodás útját járja, megpróbálja elnyomni a haragját, de végül megtanulja, hogy egyszerűen csak mérges. Csak engedd ki! Erre rögtön azt kérdezitek: „*De mi van akkor, ha megölöm ezeket az embereket?*” Nos, nem fogod megölni őket. Nem fogod. Túl sok tudatossággal bírsz már ahhoz, hogy ilyeneket művelj. De folytatod: „*De Adamus, te nem látod a fejemben lévő gondolatokat.*” Ó, dehogynem! Látom én! (nevetés) Ezért van rajtam golyóálló mellény! (még nagyobb nevetés)

De te alkudozol magaddal! „*Nos, én nem lehetek mérges.*” - és - „*A megvilágosodott emberek nem lesznek mérgesek.*” Én ennek ellentmondok. Minden előttetek járó Mester keresztülment egy intenzív haragon. Ez a megvilágosodás öt fázisából az egyik. Harag, harag, majd...

CAROL: És utána nem ostromozzák magukat?

ADAMUS: A haragjuk miatt?

CAROL: Igen, miután a szenvedélyükből fakadóan elküldték a picsába az embereket!

ADAMUS: A kérdés az, hogy utólag ezért ostromozzák magukat? Büntudatot éreznek? Nem. És tudod miért nem? Mert a végén nem teszik meg. Nagyon sok energiát felszabadítanak azzal, hogy bemennek a Kaiko-ba, amikor azt mondják: „*Megengedem magamnak, hogy pontosan azt mondjam és pontosan az legyek, Aki Vagyok. Engedély adok magamnak, hogy mindezt a magamra erőltetett kontrollok és elnyomások, elfojtások nélkül tegyem meg, úgy, hogy elengedjem ezt az észlelést, hogy bármit is kontrollálnom kellene.*”

És amikor megadják maguknak ezt a szabadságot, akkor nevetnek. Nevetnek, mert felismerik, hogy szabadságodban áll megtenned, hogy teli torokból ordítsd a holdra és hogy azt mondd Istennek, hogy bassza meg! Engedélyt adtál magadnak erre és máris nagyon jó érzésed támad ettől. És ha egyszer ezt felismered, akkor nagy esélye van annak, hogy soha nem kell azt megtenned, vagy soha nem is akarsz azt megtenni. De ehhez előbb ezt fel kell ismerned.

Kezdj el *igaz* lenni! Kezdj el szabad lenni! Hozz egy kis Kaiko-t az életedbe! Nem, ez nem egy táplálék kiegészítő, amit megehetsz. (nevetés) Most hallottam ezt négy embertől, akik online néznek minket: Á, ezt leírom! (még nagyobb nevetés) Na persze! Kaiko - ami természetes tengeri alapanyagból készült. Ó! Nem! Nem!

EDITH: Kérdezhetek valamit?

ADAMUS: Ha elkéred Lindától a mikrofont, abszolút kérdezhetsz!

EDITH: Miért...

ADAMUS: Ha ez nem kelt benned jó érzést, akkor legközelebb ne kérj engedélyt, hanem csak ennyit mondj: „*Linda, add már ide azt a kibaszott mikrofont!*” (nevetés)

LINDA: Nem akarsz hallani a válaszomat.

EDITH: Nem fog tetszeni a kérdésem. Azt kérdezem, hogy miért gondolod, hogy a szabadságnak vulgárisnak kell lennie?

ADAMUS: Nem kell. Nem kell. És a természetedből adódóan nem vagy az. És én sem vagyok. De néha nagyon sok energia felgyülemlik bennetek. És ne engedd, hogy téged pécézzek ki, mert neked aztán tényleg elképesztő mennyiségű felhalmozott és elfojtott energiád van. Mindig a helyes dolgot próbálsz tenni, ahogy erről már a múltkor beszéltünk, folyton más embereket akarsz boldoggá tenni és ez az egész egy jó nagy szar.

EDITH: Nem, csak élek.

ADAMUS: Vulgáris. Tudod, először is ez nem jelent semmit. A Kaiko-ban, egymásután nyolcezerszer is kimondhatod, hogy „*Baszd meg!*” és ez nem számít. Nem számít.

EDITH: De nekem számít. Sérti a fületem.

ADAMUS: Miért?

EDITH: Mert egyszerűen sérti a fületem. Nem szeretem hallani.

ADAMUS: Nos, akkor baszd meg! Mi a fontosabb, a megvilágosodás, vagy ezek az apró kis dolgok, amik sértik a füledet? (taps)

EDITH: Szeretem a szenvedélyt. És az emberek bárhogy kifejezhetik a szenvedélyüket.

ADAMUS: Kontrollált szenvedély.

EDITH: Nem!

ADAMUS: Istenem! Hát pedig pontosan erről van itt szó! (Frusztrációjában bele akar ütni a színpadi díszletbe, de megáll) Ó! (nevetés) Láttam ezt! De nem tudok ellene tenni! (fogja és az egész vödör vizet ráönti a szőnyegre, a közönségből egy páran felsikítanak) Így kell ezt Edith!!!! Így kell ezt!!!!!! (még nagyobb nevetés) Edith, Edith...

EDITH: A szenvedély lehet gyönyörűsége és csodálatos és nem kellene ilyen...

ADAMUS: Igen, a szenvedély lehet gyönyörűsége.

EDITH: ...obszcénnek, ellenszenvesnek lennie, amivel csak tönkretesz a szőnyeget. Nem kell szemétnak lennie!

ADAMUS: Ez nem tette tönkre a szőnyeget Edith! De örülök, hogy végre kezdesz rám dühös lenni. VÉGRE!!! Istenem! Végre mérges! De ehhez előbb nekem kellett mérgesnek lennem rád. És ez nem az én természetes létállapotom, hogy így viselkedjek veled. (Edith vihog) De mit számít ez? Mennyire akarod még kontrollálni ezt az egész megvilágosodást?

EDITH: Benne vagyok a folyamatban. Nem aggódom amiatt, hogy kontrollálnám. Élvezem, mert ez csodálatos. Tudom, hogy Vagyok, Aki Vagyok.

ADAMUS: Igen. Térjünk vissza a mondandómra. Teljes kört írtam le. Azzal kezdtem a Shoud-ot, hogy azt mondtam, hogy lazulj bele a megvilágosodásodba! Aztán meg azt mondtam, hogy később ennek ellent fogok mondani látszólag, mert most a szenvedélyről beszélek, a Kaikó-ról. Arról a mélységes mély vágyódásról.

EDITH: És ez nagyszerű! Remek!

ADAMUS: Igen és most azt mondom, hogy ha egyszer megérzed ezt a mélységes mély vágyat Edith, akkor az égvilágon semmi más nem számít. Akkor nincsenek kompromisszumok. Akkor nem számít, hány csúnya szót mondok ki, vagy hogy hány vödör vizet öntök ki a szőnyegre. Vagy, hogy mennyit híztál, vagy hogy hány éves vagy, vagy hogy milyen rosszak a kapcsolataid és hogy nincs pénzed. Akkor a szabadságon kívül semmi más sem számít.

Ez a szenvedély! Ez az érzés! És engem nem érdekel, ha neked mérgesnek kell lenned ahhoz, hogy ezt felfedezd! Nem érdekel, ha ehhez sikítanod és ordítanod kell! Nem érdekel mi kell ehhez neked, beleértve ebbe a halált is, ha így fedezed fel. Amikor visszatérsz a Kaiko helyére, akkor szabad vagy. Akkor tényleg ellazulhatsz, vehetsz egy jó mély lélegzetet és visszatérsz pontosan ahhoz a dologhoz, ami a spirituális útra vezetett téged. Visszatérsz ahhoz a tudáshoz, amiről már beszéltünk és ami pár évtizeddel ezelőtt történt, amikor azt mondtad: „Az életnek többről kell szólnia annál, mint amit megengedek magamnak! Az Életnek ennél többről kell szólnia!”

És ez volt az, ami rávezetett téged a dimenziók, az alternatív módszerek felfedezésére és Isten másik verziójának felfedezésére.

De menet közben ez felhígult és elveszett a szenvedély. És ha van valami, ami ebben az évben nem fedezettél fel - az a szenvedély. És most nem csak neked mondom ezt, hanem mindenkinek.

Kit érdekel egy vödörnyi, lényegében nem is annyira koszos víz? Nem volt az olyan rossz. Kit érdekel? Tudod mennyibe kerül kicserélni ezt a szőnyeget és újat tenni a helyére, ha tönkremenne - de nem megy tönkre? Olyan volt ez, mint a szentelt víz. (nevetés) Még hozzá jó sok! Ez lényegtelen. Még akkor is, ha ezer vagy ötezer dollárba kerülne, még ha azt is mondd, hogy: „Adamus, nagyon ellenszenves és gusztustalan volt, hogy kiöntötted a vizet” - az én színpadomra - „az új színpadodra, nagyon ellenszenves voltál.” Néha ki kell fejeznem a saját szenvedélyemet, amivel talán a tiédet is beindítom.

Drága barátaim, azt mondjátok, hogy belefáradtatok a dolgok régi módozataiba. Belefáradtatok

ebbe a hosszadalmas, eltorzult és kitekert spirituális útba. Azt mondom én erre, hogy hozd elő magadból a Kaiko-t! Hozd fel ezt a szenvedélyt! De ez egyben a problémáidat is fel fogja hozni. És máris elárulom neked, hogy elkezdesz majd alkudozni, kompromisszumot fogsz kötni és azt fogod mondani: „*Oké, kísétálok az ajtón és egy kicsivel több szenvedélyem lesz.*” És holnap reggelre el is fogod felejteni mindazt, amiről ma beszélünk.

EDITH: Ó, nem.

ADAMUS: De igen!

EDITH: Nem.

ADAMUS: De igen. Minták. Minták és valószínűségek. Minták.

EDITH: Nem.

ADAMUS: Nem. Akkor áruld el nekem Edith, hogy mi fog ezen változtatni?

EDITH: Miért felejteném el? Minden este meghallgatom, mikor aludni térek. Soha nem felejttem el.

ADAMUS: Oké. Rendben. Soha sem felejtesz el semmit belőle?

EDITH: Általában nem.

ADAMUS: Általában nem. És nem is kötsz kompromisszumot?

EDITH: Akkor határozd meg, hogy mit értesz jelen esetben a kompromisszum alatt?

ADAMUS: Azt, hogy felhígítod. Szétfolyatod.

EDITH: Ezt az utat járjuk már hosszú ideje. Szeretjük. Mi választottuk.

ADAMUS: Mi vagyok én, Mózes?

EDITH: Szeretjük magunkat. (nevetés) Igen, te vagy Mózes. Szeretjük magunkat.

ADAMUS: És ez még több....tudod, Mózes és a zsidók csak negyven évet vándoroltak a sivatagban, mi pedig már életek óta ezt csináljuk!

EDITH: Tudom.

ADAMUS: Akkor ne vándoroljunk tovább a sivatagban! Ideje már továbbmennünk!

EDITH: Nekem nem. Tudom, hogy én is Isten vagyok és szeretem magam, szóval hagyjál már békén!

ADAMUS: Jó! (nevet) Alakulsz, A 100-as skálán ez már kettőt ért! Ez volt a te „*Kussoljál Adamus!*” verziód. Jó. És akkor nevetethünk! És akkor belelazulhatunk a megvilágosodásba!

Drága barátaim, azt akarom, hogy meglegyen az áttörésetek, mert érzem, hogy ez az, amit akartok. Óriási vágyatok van az áttörésre, a felismerésre és az egyszerűsége. De közben meg ugyanazokat a köröket futjátok. Gondolkoztok rajta. Felhígítjátok. Elfolyatjátok. Kompromisszumot köttök vele. Aztán meg olyan dolgoktól féltetek, mint az öregedés. És hogy meg fogtok halni. És hogy elszegényedtek. *De ez nem számít!* Nem számít. Hadd mondjam el ezt másképpen!

Mindent el fogtok veszíteni a megvilágosodás útján. És azt gondoljátok, hogy már sok mindent elveszítettetek. Pedig *mindent* el fogtok veszíteni, hacsak nem vesztek egy mély lélegzetet és megengeditek, hogy ez a benned lévő dühöngő tűz a felszínre törjön! Nem kell amiatt aggódnod, hogy le fogod vágni az emberek fejét. Nem fogod ezt tenni. De adj magadnak engedélyt erre, hogy megtehesd, ha éppen erre érzel késztetést. (Adamus és a közönség egy része nevet) Ezt átvitt értelemben értettem, vagyis, ha valaki szart tesz eléd, akkor ne legyél vele édes-kedves spirituális New Age-es. Hanem mondd azt neki: „*Baszd meg! Én Mester vagyok. Jobb szolgáltatást akarok! Most!*” (a közönség tapsol) Ahelyett, hogy azt mondanád: „*Ó, akkor most fényt adok neked!*” Nem.

Mondd, hogy: „*Kussoljál!*” (még több nevetés)

Tudjátok rengeteg olyan ember van, aki megelégszik azzal, hogy csak kontárkodik a spiritualitással. De ti nem ezért vagytok itt. Nem ezért. Azokat az embereket már régebben eltávolítottam innen. (Adamus nevet) Ti nem ezért vagytok itt. Ti ezért vagytok most itt. De ha szemügyre veszem a Felfedezés Sorozatot - ahol sok mindenről beszéltünk és rengeteg sok csodálatos dolgot csináltunk - tűnjön már el innen ez a koszos vödör a színpadomról - (belerúg a vödörbe) azt mondom: „*Adamus*” - mondom magamnak - „*Mi maradt ki? Mi volt az, amit nem tettünk meg? Van valami*” - ismeritek ezt az érzést? Amikor tudod, hogy van ott valami, csak éppen fogalmad sincs róla, hogy mi az? Nos, én tudtam, hogy mi az.

Azt mondtam: „*A szenvedély. Nem érzem a szenvedélyt. Nem érzem, hogy az a tűz feltörne. Pedig tudom, hogy ott van. De nem érzem, hogy előjönne.*”

Az elmúlt 28 és fél percben minden félét összehordtam itt nektek a Kaiko-ról, hogy demonstráljam egy kicsikét legalább, mert ha csak beszéltem volna róla, hogy van ez a szép kis fogalom, ez a Kaiko és Óhmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm. (kisebb nevetés) De azt akarom, hogy megértsd, hogy átérezd ezt saját magadban. Mert ott van. Nem kell túl messze keresgélned. Mindössze meg kell engedned magadnak, hogy feljöhessen!

Ne foglalkozz azzal, hogy mérges leszel-e! Az nem számít. És akkor mi van, ha mérges leszel? Ne foglalkozz azzal, hogy elveszíthetsz mindent! Na és akkor mi van? Ez a Kaiko! Mi van akkor, ha mindent elveszítesz? Egy kevesen talán tényleg készen álltok erre. És tudjátok mi a helyzet? Nem kell mindent elveszítenetek. Mindössze hajlandónak kell rá lennetek! De ez nem azt jelenti, hogy ez meg is fog történni. Mindössze hajlandónak kell lenned erre.

Amikor előtör a szenvedély, az majd szabaddá tesz téged.

KAIKO merabh

Arra kérlek, hogy érezz ebbe bele! Most csinálni fogunk egy kis merabh-ot. Egy kis zene fog szólni tizennégy és fél percen keresztül és szinte alig fogok valamit mondani. Szóval John, mehet egy kicsit hangosabban a zene! Ez nem egy tipikus merabh zene lesz, vagyis nem az a kis csillogó zene lesz. (valaki feláll) Sajnálom, a WC-k zárva vannak. Nem, nem, nem. Kérlek ülj vissza, mert ez a Kaiko. Amikor annyira nagyon kell pisilned. Annyira nagyon, igen.

HEATHER: Odakint esik az eső!

ADAMUS: Akkor csak - de gyere vissza és ülj le! Mert különben lemaradsz erről a fantasztikus merabh-ról! Mi lehet ennél fontosabb?

HEATHER: De visszajövök!

ADAMUS: Mi a fontosabb, a száraz bugyi vagy a megvilágosodásod? (nevetés)

Vegyél egy jó mély lélegzetet és kapcsoljuk le teljesen a világítást! Vegyél egy jó mély lélegzetet!

Tehát a zene, amit kiválasztottam nem egy tipikus merabh zene, de nem kell hangosnak lennie! Van benne egy kis érzékiség.

(Megszólal a zene: „Liquid Groove - PremiumBeat.com)

És arra kérlek, hogy érezz bele ebbe a tűzbe, a Kaiko tűzébe! Ott van mélyen belül.

Ez az, ami azt mondja benned: „*A szabadságon kívül semmi más nem számít.*” Nincsenek kifogások. Nincsenek kompromisszumok. Nincs visszafogottság.

Kaiko.

(hosszú szünet)

Nem kell mérgesnek lenned ahhoz, hogy átengedd magadon ezt a Kaiko-t. Bár néha az segíthet. Egyszerűen csak igaznak, valódinak kell lenned.

Érzőnek. Tudatosnak.

Miközben szól a zene, azt akarom, hogy egy pillanatra érezz bele, mennyire elfedted ezt. Ezt a tüzet. Ezt a szenvedélyt. És aztán ahelyett, hogy csak gondolkoznál rajta, arra kérlek, hogy hozz egy választást, egy döntést, egy tiszta, fókuszált döntést.

Készen állsz arra, hogy megengedd, hogy ez a mély belső vágyakozás, ez a Kaiko, ez a szabadság iránti vágy bejöjjön az életedbe?

Aztán pedig engedd meg, hogy érezd!

(hosszú szünet)

Kaiko. Ez az a belső égő tűz benned, egy égető mély szenvedély benned, egy vágyakozás, egy belső olthatatlan szomjúság.

Ez a szenvedély.

De lehet ez egy olyan tűz is, ami nem éget, ami nem pusztító, ami ezt a középszerűséget, ahol beéred a kevesebb, szenvedéllyé transzmutálja. Lehet olyan tűz, ami megmozgatja a réges-rég beragadt energiákat és ami keresztül ég az elmén, de úgy, hogy nem égeti azt fel, egy olyan tűz, ami megnyit benned olyan dolgokat, amik már réges-régen le lettek benned zárva. Lehet ez egy hűs tűz is, amikor hűsnek kell lennie és lehet forró, amikor forrónak kell lennie.

A Kaiko lehet a szenvedély. De időnként akár haragként is érezkelheted. Pedig ez fókusz. Valódi, igaz.

A Kaiko időnként egy dühöngő viharok is tűnhet, de a valóság az, hogy ez egyben egy gyengéd, enyhe eső zápor.

A Kaiko óriási, hatalmas szenvedélynek is tűnhet, de a hatalomra való szükséglet nélkül. Rengeteg benne az energia, hatalmas a vágy, de nincs benne mohóság, kapzsiság. Mindössze az élet iránti vágy, az érzések iránti vágy és annak vágya, hogy mindezt szabadon megtehesd.

Milyen könnyű is annak, aki a spirituális utat járja, megtelni ezzel a középszerűséggel.

Milyen könnyű is a megvilágosodás útján elterelni magatokat, felhívítani magatokat, becsapni magatokat és elfeledkezni arról a mélyen benned izzó tűzről, arról a vágyakozásról. Ezt a vágyakozást hívjátok egy páran az Otthon utáni vágyakozásnak, pedig valójában ez az Otthon levés vágya - hogy te legyél a saját Otthonod.

Milyen könnyű ezt lefedni az összes szabállyal és kontrollal és az életről alkotott elképzeléseiddel vagy észleléseiddel.

Milyen könnyű alkudoznod magaddal és lebeszélni magad a megvilágosodásról.

A Mesterek, azok a kevesek, akik előttetek jártak, mind keresztül mentek ugyanezen a tapasztaláson. Azt hitték, azt gondolták, azt észlelték, hogy rajta vannak az úton és valóban, egy bizonyos mértékben rajta voltak. De menet közben ebből a csodálatos spirituális útból, egy nagyon is emberi utat csináltak. És közben mindvégig azt gondolták, hogy még mindig a spirituális úton haladnak, egészen addig, míg valami nagyon drasztikus és óriási dolognak be kellett jönni az életükbe.

És ezt nem egy külső kéz, vagy létező, vagy entitás mérte rájuk, ami aztán teljesen felrázta az életüket. Hanem a saját Kaiko-juk tette ezt, az a mély belső vágy. És le kellett, hogy tépje róluk a középszerűségüket, azt, hogy megelégednek a kevesebb, le kellett, hogy szaggassa róluk az

illúzióikat és az úgynevezett lustaságukat.

A Kaiko-t ezek nem érdeklik. Az sem érdekli, hogy még fizikai testben vagy-e. Nem érdekli, hogy mennyi pénzed van, vagy, hogy mennyi problémád van. Nem érdekli az ember összes nyavalygása és fellengzősége.

A Kaiko a szenvedély - a Lélek szenvedélye, hogy érezze és kifejezze, megélje saját magát. És nem engedi, hogy az a kis emberi engedetlen lányka ebben megakadályozza. És nem engedi, hogy azok az aspektusok kontrollálják, amik nem is tudják, hogy mit is akarnak igazán.

A Kaiko az örökké égő tűz. És nagyszerű munkát végeztetek, amikor lenyomtatok, figyelmen kívül hagyatok és hátat fordítottatok neki - de attól még mindig itt van.

És pontosan úgy, ahogy lehet az a nagyon forró, kaotikus tűz, lehet a hús láng is. Lehet a saját gyengédsége. És a saját ajándéka.

A te Kaiko-d azt kérdezi tőled most - ez benned izzó mély vágyakozás azt kérdezi most tőled, hogy készen állsz-e továbblépésre, arra hogy még a valóságon és az észleléseken is túllépj? És készen állsz-e arra, hogy belépj a saját mély igazságodba?

Egy pillanatra érezz ebbe bele!

Ez itt van. Készen állsz rá - kerüljön bármibe is? Bármibe is?

(hosszú zene, amíg a zene véget nem ér)

A forró láng, vagy a hús láng - kérem vissza a világítást - a forró láng, vagy a hús láng. Őt ez nem érdekli. Bármibe is kerüljön. Mindössze arról van szó, hogy hozd meg a választásodat. Azt a választásodat, hogy készen állsz arra, hogy visszahozd ezt a szenvedélyt. Készen állsz arra, hogy ez megnyíljon.

Ha meghozod a választásodat, akkor ennyi. De arra kérlek, hogy hozd meg a választásodat! Ne csak gondolkozz rajta! Semmi szükségünk arra, hogy a következő életedbe visszatérj és újra megcsináljuk ezt.

És bármit is választottál, akár azt, hogy igen, készen állsz erre, akár azt, hogy nem, nem állsz erre készen, ne aggódj ezen, mert tudod, minden jól van a teremtés egészében.

Köszönöm. Köszönöm. (A közönség tapsol)

(Fordította: Telegdi Ildikó - telegdiildi@globonet.hu)

Megjegyzés: Aki úgy érzi, hogy szívesen támogatná anyagilag is a Shoudok fordításainak munkáját, az alábbi bankszámlaszámon megteheti:

Telegdi Ildikó OTP BANK Rt. 11773339-00984762

Minden eddigi és ezt követő felajánlást előre is szívből köszönök: Telegdi Ildikó

A Bíbor Kör Anyagok Tóbiással, Adamus Saint-Germainnel és Kuthumi Lal Singh-gel ingyenesen kerülnek felajánlásra 1999 óta.

A Bíbor Kör emberi angyalok globális hálózata, akiket Shaumbrának neveznek és akik elsőik között mennek át az Új Energiába. Ahogy megtapasztalják a felemelkedés örömeit és kihívásait, Szabványokká válnak mindazon emberek számára, akik a saját belső Istenük felfedezésének utazását járják.

A Bíbor Kör havonta találkozik Deverben, Coloradoban, ahol is Adamus a legfrissebb információkat osztja meg Geoffrey Hoppe által. Ezek a Bíbor Kör összejövetelek nyilvánosak, publikusak, ahová mindenkit szeretettel várunk.

Amennyiben most ezt olvasva érzel egyfajta igazságot és kapcsolódást, akkor te tényleg Shaumbra vagy. Tanító és Vezetetést nyújtó vagy az emberek és az angyalok számára egyaránt. Engedd meg, hogy az isteniséged magva virágba boruljon benned ebben a pillanatban és ez tartson örökké. Soha nem vagy egyedül, mert van egy családod a világban és angyalok vesznek körül a körülötted létező birodalmakban.

Szabadon terjesztheted ezt a szöveget nem-kereskedelmi alapon, térítésmentesen. Arra kérünk, hogy az információt a maga teljességében add közre, beleértve ezt a lábjegyzetet is! Minden más felhasználás esetén írásos jóváhagyásra van szükség Geoffrey Hoppe-től, Golden, Colorado. A kontakt oldal: www.crimsoncircle.com

© Minden jog Fenntartva 2014 Geoffrey Hoppe, Golden, CO 80403